



CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBT/CHBCI)

SỐ 133

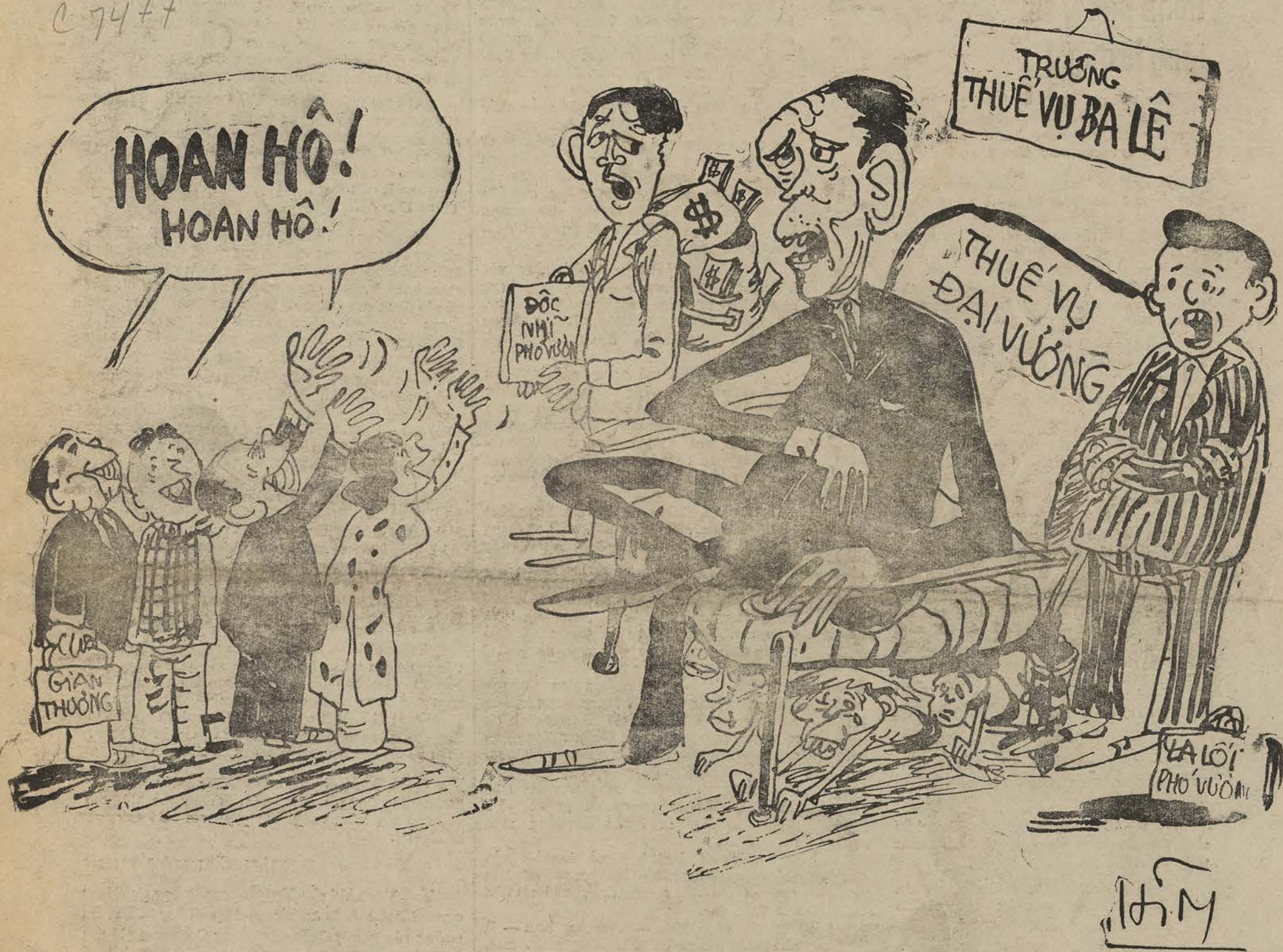
15 TI

TUẦN LỄ TỪ 8-10

ĐẾN 15-10-1970

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VÕ — Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH, — ÓNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C 74++



CHỦ QUYỀN NHƯỢC TIỂU



Cách đây mấy năm, người Mỹ lòng lá giải thích cuộc chiến tranh Việt Nam là một thứ chiến tranh ngoại xâm, chiến tranh giữa bọn Cộng Sản xâm lăng và dân Nam VN tự vệ. Vì thế, phải đánh thẳng vào sào huyết của bọn xâm lăng nên có vụ ném bom BV.

Nhìn nhận cách giải thích đó đúng, các quý chức làm lớn của ta bèn tuyên bố vung vít là không thể tách rời chiến tranh ngoài Bắc và chiến tranh trong Nam. Chừng nào Cộng Sản BV giảm thiểu công cuộc xâm lăng Nam VN, lúc bấy giờ mới xuống thang hoặc chấm dứt ném bom Bắc Việt.

Nhưng vì nhu cầu bầu cử của Mỹ năm 1968, anh Johnson đơn phương ra lệnh ngưng oanh tạc BV, thỏa mãn bọn phản chiến để hốt phiếu! Mặc dù ta vẫn được coi là kẻ chủ động trong cuộc chiến tranh tự vệ này, ta phản đối việc xuống thang trừng phạt BV, nhưng vì quyền lợi của Mỹ, Mỹ đêch cần, và Mỹ cứ làm theo ý Mỹ.

Gần đây là vụ tăng hối xuất đô la. Sở dĩ tiền mất giá, hàng nhập cảng khan hiếm, vì ta không có ngoại tệ nhập cảng. Thiếu hàng tức là cung giảm cầu tăng, giá tăng vọt; giá tăng quá mau thì đồng tiền mất giá mau. Việt Nam chỉ cần có chút

ngoại tệ còm cho nhập cảng hàng về có tiền thu vào, thế là đỡ lạm phát, đỡ khan hàng nhưng Mỹ nhứt định không cho, đòi bắt phải tăng hối xuất mới tháo khoán ngoại tệ. Cuối cùng, mặc dầu các xếp lớn của ta vẫn thề thốt nhất định không phá giá đồng bạc, nhưng đã phải phá giá một phần. Phá giá rồi Mỹ mới chịu chi tiền. Mỹ muốn là trời muốn!

Bây giờ, Mỹ lại sắp có bầu cử. Thằng dân Việt Nam khốn khổ lại một lần nữa được Mỹ mang ra để làm phương tiện vận động tranh cử. Trước cuộc bầu cử của Mỹ mấy ngày,

Nixon lại sẽ đọc thông điệp, đưa sáng kiến mới về vấn đề VN. Vì phải đợi Nixon, nên Tổng thống ta đã phải phá thông lệ, không giữ thông điệp cho QH nhân ngày khai mạc khóa họp tháng mười. Phải đợi, để cùng đọc, hay đọc thông điệp sau Nixon!

Ồ! Cái chủ quyền Quốc Gia của những thằng nhược tiểu. Người dân biết là Mỹ giúp ta, thì đôi khi ta phải «thông cảm» cho họ.

Nhưng phần nào thôi, mong các nhà lãnh đạo nhớ cho, và hiểu cho.



Hoan hô cái sự tăng lương!

Xin nhà nước đừng có vội tưởng bổi! Đừng có bổi nhầm rằng Con Ông đang mở một cuộc hoan hô, lộp lộp con ma quay tơ nhà nước. Còn lâu ạ!

Bởi cái lẽ rằng mỗi lần Nhà Nước tăng lương cho lính tráng và công chức là mỗi lần dân khổ rách áo ôm lại được lộp thêm rách nát người ra. Dù lương lâu có tăng lên hai ba chục phần trăm hoặc năm chục phần trăm đi chăng nữa thì cũng cóc đi đến đâu! Như nước đổ chỗ trống, chả ăn thua mẹ gì so với giá sanh hoạt.

Sau khi thấy Nhà Nước tăng lương, cái đám con buôn đã tự động tăng giá tùm lum. Trước hết là giá vải vóc và những đồ thực dụng khác. Rồi đến các món thực phẩm.

Tiền chợ bị giời, một gia đình có 6 miệng ăn, xoàng ra cũng phải chi 4 bô một ngày để chỉ có ăn rau muống mí lị đậu phụ kho. Đừng có hồng sớ vào thịt cá. Ăn sáng, nếu không có cái giấy Trần Hưng Đạo ở trong túi thì lo thấy mồ. Chỉ sợ đang ăn gặp 2, 3 thằng bạn nhảy bô vào thì cuộc đời vỡ nợ.

Ấy thế mà lão Tổng Ngọc vườn còn ba hoa chích chòe biểu rằng cho phá giá đồng bạc như thế này, để cái sự hồi xuất song hành như thế này là cứu dân cứu nước ra rít.

Trước kia Tổng Ngọc gân cổ ca bài Kiệm Ước, dân chúng đã bỏ mẹ một phùa.

Sau đó Tổng Ngọc lại ca bản phân xuất thì dân chúng lại vãi phân ra quần một lần nữa.

Và lần này hồi xuất, thì chắc chắn rằng dân chúng sẽ vô cùng hồi hả để xuất phân thêm lần thứ ba.

Tổng Ngọc thù nhìn cái sự xuất phân của dân chúng xem có thích không? Có thấy thơm không?

Thích đảo chánh?

Chiều 7-10-70 đón đọc

Nhật báo MỚI

Cấm nhà nước và trẻ dưới 18 tuổi
Mách rõ nghề đảo chánh
với đầy đủ hình ảnh và bài thực tập.

**SỢ ĐẢO CHÁNH CŨNG
LÊN BỌC ĐỂ NGỪA
8 TRANG 10 ĐỒNG BẠC VNCH**

đàn anh đòi lập với nhà nước em đòi lập với nhà bếp

Thế là cuộc đời dân Anamta lại khốn nạn! Và khốn khổ nhất vườn là mấy cái nhà anh quân nhân công chức.

Luật về thị trường song hành đã được ban hành như là một cái máy chém pháp xuống. Hồi xuất đồ lra tăng lên 275đ, thay vì 118đ. Những thằng ngu nhất cũng phải biết đây là một hình thức phá giá đồng bạc. Nhà Nước cũng hết đường chối cãi nên đã nhìn nhận.

Tuy nhiên Nhà Nước, qua ông Tổng Huệ, đã giải thích biện pháp phá giá đồng bạc đó một cách rất thối, chớ cũng không người được.

Tối 30-10, ông Tổng Huệ lên Tivi giải thích rằng trước đây hồi xuất đồ là chỉ có 118đ, trong khi chợ đen 1 đô là ăn những 400đ, nên ngoại kiều mang đô la bán chợ đen hết trời, khiến nhà nước đối ngoại tệ. Bị giời nhà nước đùn đít hồi xuất chính thức lên cho bằng giá chợ đen, bọn ngoại kiều sẽ phải bán đô la cho nhà nước.

Lập luận này ngây thơ và xuân thấy mẹ. Thực tế từng cho thấy đếch bao giờ giá chính thức đuổi kịp giá chợ đen. Hiện trên thị trường chợ đen, 1 đô la đã vọt lên hơn 500đ Anamta. So với hồi xuất 275, nó vẫn đắt gấp đôi, vậy thì thằng chó nào lại dại dột mang bán đô la cho nhà nước. Do đó, biện pháp kẻ trên rõ ràng chỉ là... đánh bùn sang ao.

Ông Tổng Huệ lại nói phết rằng với hồi xuất mới, Anamta sẽ thu hút được nhiều công ty ngoại quốc chạy tới đầu tư. Vì một đô la đang ăn có 118đ, nay được ăn 275 đ, ngoại nhân đầu tư sẽ có lợi, nên sẽ ham.

Nói như thế mà cũng nói được thì quả là lạ thật. Ai cũng biết nguyên nhân chính khiến ngoại nhân không dám phuru lưu đầu tư vào Anamta là tình hình an ninh. Cứ nay bị phá hoại, một bị đặt mìn thì bố thằng nào dám bỏ tiền đầu tư; chứ đâu có phải tại 1 đô la ăn 118 đ, mà họ không muốn đầu tư.

Tóm lại, những cái mà ông Tổng Huệ hy vọng biện pháp tăng hồi xuất sẽ mang lại chỉ là hy vọng hảo huyền, mò trăng đáy nước.

Trong khi đó, cái hậu quả trực tiếp và thực tế của biện pháp tài chánh trên là vật giá gia tăng, dân bị móc túi công khai và trắng trợn. Một người hôm trước đang có 1 xín trong túi, sau 1 giấc ngủ, sáng mai tỉnh dậy thấy chỉ còn 5 bốp.

Chỉ bèo bọn ba tàu, bọn gian thương chuyên đầu cơ tích trữ. Bông dưng chúng nó được nhà nước tiếp tay để tăng giá hàng một cách hợp pháp. Sừ Guigoz tăng 19 và 200lo bèo ông phụ tá Nguyễn cao Thăng...

Ngoài ra, biện pháp trên chỉ làm giàu cho những ngoại nhân đang làm ăn trên nước này. Mỗi hôm qua chúng nó có 1 xín; sáng hôm sau số tiền đó bông tăng lên gấp đôi.

Đó là tất cả cái hậu quả bi thảm của thị trường song hành. Nhà nước đang làm công việc thò tay sâu hơn nữa vào túi tiền của nhân dân.

Nói cách khác — nôm na hơn — là nhà nước đang biến thành ông ma... môi.

Nhà Nước đang biến thành ông vua...môi



TIẾNG CHÓ SĂN ĐÁ SỬA

Một số chính khứa đón gió đưa ra tuyên ngôn hòa bình trong đó có điểm thành lập chánh phủ lâm thời. Rồi mới đây, những ông Trần văn Hữu, Bửu Hội, là những người quá nửa đời người sống sung sướng trên đất Pháp cũng đã lên tiếng đòi phải có một chính phủ lâm thời hội đủ các xu hướng chính trị. Hiện các ông này đang vận động để thành lập một chính phủ như vậy trên...đất Pháp.

Ai cũng biết rằng ông Trần văn Hữu đã từng giữ chức vụ Thủ Tướng ở đất nước này, ông là một hình nhân bằng sáp do người Pháp nặn lên và đeo cho cái chiếu bài Quốc Gia trên, Ông Hữu là một người thân Pháp, nói theo văn chương bình dân, ông là một thứ bổi Tây, một thứ chó săn cho Thực Dân Pháp.

Tuy sống quá lâu trên đất Pháp để mà hưởng những bơ thừa, sữa cặn nhưng thâm tâm ông cru Đốc phủ sứ, ông cựu Thủ Tướng Trần văn Hữu vẫn chưa quên được những ngày vàng son thừa cũ, ông và tập đoàn chó săn vẫn hy vọng một ngày nào được trở về Việt Nam để ngồi trên đầu trên cổ dân đen, và có lẽ thấy thời cơ như đã đến, ông Hữu và bè lũ đã lên tiếng sửa. Ông Hữu muốn có một chính phủ lâm thời hội đủ các khuynh hướng chính trị, ông không nói rõ từng khuynh hướng, nhưng ai cũng hiểu là trong chính phủ đó phải có thành phần CS và thành phần thân Pháp, mà thành phần thân Pháp sẽ do ông đại diện.

Mấy ngày trước đây, ông Hữu đã lên tiếng cỡ võ 8 điểm Hòa Bình của Thị Bình và đề nghị Hội Nghị Ba Lê hãy thảo luận những điểm cần bàn đó? Sở dĩ ông cỡ võ như vậy vì... ông đã từng được CS mời ông từ Pháp về Cambodge dự hội nghị Trung lập Đông dương khi Sihanouk chưa bị lật đổ. Qua việc làm trên người ta thấy ông Hữu đã thân Pháp mà còn thân Cộng nữa.

Tiếng chó săn đã sửa, nhưng liệu có phải là tiếng chó săn trắng, hay là tiếng sửa báo trước cho bọn đồng loại còn kẹt ở VN từ bao lâu nay hãy sửa soạn đón rước chúng. Nhưng với những người Việt Quốc Gia, Việt tự do, họ chỉ cười và thất sần giấy thông lọng, để chờ những con chó săn đó bước chân về tới quê hương là trong cổ chúng nó lại.

Quân Dân VN tranh đấu bằng máu xương, nước mắt giòng già bao năm, không phải để cho bọn chó săn lưu vong bắt tay với CS trở về thống trị.

NGÀN NĂM MỘT THUỞ

Trái khinh khí cầu Nguyễn cao Kỳ bay từ Saigon qua tới BaLê đã bị xỉ, hơi xi đã thổi bay niềm tin tưởng của người Quốc Gia chống Cộng trao gửi nơi ông Điều hầu đã gãy cánh... vì mũi tên nhỏ Kissinger. Câu chuyện đó đang trôi dạt vào quên lãng, quên đi để đỡ buồn thì chuyện bà Nguyễn cao Kỳ lại «khởi lại đám tro tàn». Bà Kỳ đã thay chồng đi Mỹ và đem theo bài diễn văn của ông Kỳ để đọc trong buổi diễn hành tới chiến thắng. Nhiều người cho rằng đây chỉ là một cú vót vát uy tín, nhưng chuyến đi của bà Kỳ cũng đã dở dang, vì máy móc trong phi cơ trực trực? và bà Kỳ đã phải quay lại Ba lê khi nửa đường tới Mỹ. Về tới Balê bà Kỳ ở lại luôn.

Chuyến phi cơ trực trực máy móc là chuyện thường, nhưng lại trực trực vào đúng chuyến đi có bà Kỳ thì cũng hơi bất thường. Với chuyến đi lỡ bước này, bà Kỳ đã sang ngang, bà đã bỏ con đường có trường rú màn che để bước vào con đường chính trị chông gai. Nhưng trời đã chẳng chiều lòng người mà lại còn bị Tây chơi, XỈA phá nữa.



Bóc mả

CHUYỆN VỀ CÁI GỌI LÀ TỔNG NHA THUẾ VỤ

Trong suốt khoảng thời gian gần đây các nhật báo Thủ đô đều đăng tải nguồn tin về việc Ủy ban Thuế Vụ đặc biệt của Bộ Tài Chánh, sau khi kiểm soát vùng Sài Gòn, Chợ Lớn, đã báo động là có nhiều thương gia mỗi năm lời cả ba, bốn chục triệu mà chỉ khai lời ba, bốn trăm ngàn hoặc tệ hại hơn nữa là khai lỗ vốn liên tiếp trong nhiều năm. Đó là một thực trạng làm cho ngân sách quốc gia mỗi năm mất hàng tỷ bạc thuế. Thực trạng bị đất này không phải do chiến tranh gây ra, không phải Mỹ gây ra và cũng không phải do các ông Tổng Trưởng Tài Chánh gây ra, vì bọn nhà báo biết rõ là mấy con chuột cống to đầu bạc lông ở Tổng Nha Thuế vụ đã gây nên tình trạng thiếu thuế giả tạo này.

Từ việc Ủy ban thuế vụ đặc biệt của Bộ Tài Chánh tìm được những bản kết toán thiệt thòi cũng như áp dụng luật thuế đúng mức, thì riêng với số hồ sơ đã xét mấy tháng nay, số thuế phải đóng là 1 tỷ 902 triệu 400 ngàn. Trong khi đó Tổng Nha Thuế vụ do ông Phạm Văn Ích làm Tổng Giám Đốc và hai ông Phó Tổng Giám Đốc Tăng Phát Dậu và Phạm Thanh Thời chỉ thu được 202 triệu trên số hồ sơ đó, nghĩa là ngân sách quốc gia mỗi năm mất trên một tỷ bạc mới chỉ tính trên số hồ sơ đã cứu xét đó (theo báo Lập Trường ngày 5. 10) Trước sự kiện mất trên 1 tỷ bạc thuế. Con Ông phân ra làm hai trường hợp cụ thể. Trường hợp thứ nhất là 3 ông kể trên là những người ngày thơ,

nên gian thương mới có thể qua mặt các ông mà trốn thuế một cách dễ dàng như vậy. Trường hợp thứ nhì các ông trực tiếp hoặc gián tiếp a tòng hoặc dung túng gian thương làm ăn theo công thức "anh ăn cơm thì tôi húp cháo"

Như vậy, rất rõ là trước nhân dân chỉ có một trong hai câu trả lời: **Bất tài hay không trong sạch?**

PHẠM VĂN ÍCH NGƯỜI LÀ AI ?

Xin thưa, người là đương kim Tổng Giám Đốc Thuế vụ, cựu kỹ lục đã được tập sự tại trường Thuế vụ Ba Lê, Pháp. Do đó từ lâu nay tất cả bè nhóm đầu xỏ tại Tổng Nha Thuế vụ chỉ gồm toàn những người xuất thân trường Thuế vụ Ba Lê như Đ.V.K. T.S.H, T.P.D, P.T.T, Đ.T.M vv và Nguyễn Văn Đur Giám Đốc Đoàn kiểm soát Thuế vụ. Đó mới chỉ là những chức vụ quan trọng ưu tiên ch ưa kể các chức vụ then chốt khác cũng đều do nhóm Thuế vụ Ba Lê cấu kết nắm giữ.

Quốc gia cần có những chuyên viên đã được đào tạo tại ngoại quốc. Vì quốc gia hy vọng những người này làm tròn trách nhiệm được giao phó. Nhưng quốc gia và dân chúng không chấp nhận những người đã tự biệt lập, coi việc xuất thân tại Pháp như một điểm then chốt âm mưu cấu kết với nhau. Tài năng của những người đó thì đã được trả lời qua tất cả những bản thống kê đau lòng về Thuế vụ.

Tinh thần bè phái đã thể trong tất cả mọi vấn đề, xin đưa ra đây một thí dụ nhỏ là từ lâu nay, tất cả các Ty Trước Bạ tại các tỉnh toàn quốc đều sát nhập vào một Ty Thuế vụ duy nhất, nhưng tại An Giang và Đà Nẵng vẫn còn 2 Ty Thuế vụ riêng biệt. Một lý do làm đau lòng mọi người là chính ông Tổng Giám Đốc Thuế vụ muốn duy trì hai người chỉ huy tại hai nơi trên. Muốn biết vì sao xin Bộ Tài chánh làm một cuộc điều tra nhỏ nhỏ về các liên hệ cá nhân và gia đình của hai Vị Trưởng ty trên với ông Tổng Giám Đốc.

Thực ra chẳng cần bàn cãi hoặc nói nhiều về thân thế và sự nghiệp của Ngài Tổng Giám Đốc làm

chi cho mệt, bởi vì Chính Phủ đi có cơ hội để cứu xét nhưng chưa cứu xét.

Cách đây đã lâu, chúng tôi được biết Ông DVH đứng đơn tố cáo Ông Tổng Giám Đốc nhưng hồ sơ này vẫn chưa được đem ra ánh sáng.

TẶNG PHÁT DẬU NGƯỜI LÀ AI ?

Xin thưa người là đương kim Phó Tổng Giám Đốc, cựu thư ký quận Thốt Nốt Long Xuyên mà dân chúng sở tại đã biết quá nhiều về thành tích của người.

Ông Tăng Phát Dậu là trùm khối kiểm soát thuế vụ nhưng người ta không hiểu công việc của khối này lâu nay tiến hành ra sao. Chỉ có một điều người ta hiểu là từ khi Bộ tài Chánh thành lập các ủy ban Thuế Vụ Đặc biệt trực tiếp kiểm soát các hồ sơ thuế nghĩa là công việc do chính Ông Dậu và đàn em phụ trách, thì các ủy ban này đã tìm ra các số ần lậu lên đến cả tỷ bạc.

Trong trách nhiệm kiểm soát mà những người thừa hành này có bốn phận phải thực thi đúng đắn, nhưng từ bao lâu nay mọi chuyện vẫn êm xuôi cho đến giờ đây cả tỷ bạc thuế ần lậu mới được Bộ Tài Chánh khám phá ra, thử hỏi vai trò của khối kiểm soát ra sao ? Liệu khối này có thể gạt được các dấu hỏi này sinh trong đầu óc tất cả mọi người về vấn đề trong sạch hay không ?

Nếu cần xin Giám Sát Viện ghé mắt đến trụ sở khối kiểm soát 43-45 Gia Long Sài Gòn, để thử làm một bản thống kê nhỏ nhỏ điều tra xem bao nhiêu người có xe hơi và nhà lầu trên số lợi tức giới hạn của công chức trong tình trạng hiện nay. Xin mách nước là ngay những người ở quân đội mới biệt phái về làm trong này một năm là đã tậu được xe hơi.

Nhân viên thì lên xe xuống xe bóng loáng, thử hỏi ông Phó Tổng Giám đốc có che chở cho đàn em chằng ? hay chính đàn em phải làm theo khẩu lệnh "đàn anh ăn cơm đàn em húp cháo"?



Đĩa nguyệt môn

TẠI SAO PTT KỶ PHẢI BỎ CUỘC ?

Cuộc "diễn hành tới chiến thắng" rút cuộc thành ra đầu voi đuôi chuột. Thoạt đầu thì tưởng là có me sừ Kỳ Ria xuất hiện đọc diễn văn. Nhưng vào phút gần chót, me sừ Kỳ bỏ ý định sang Mèo. Lý do : sợ làm cho xã hội Mèo hỗn loạn. Tốt mi bạn đến thế là cùng.

Khi quyết định hủy bỏ cuộc Mèo du, me sừ Kỳ Ria đã chấp nhận một sự "mất giá" của cá nhân ông.

Ở nước nhà, nhân dân lấy làm một sự thất vọng. Lúc ông rời Anamta để lên đường, nhân dân cảm động và khen ngợi ông ghê quá. Kịp khi được tin ông "ô rờ lui", nhân dân giận và chê ông.

Trước tình cảnh đó, ma đàm Kỳ toan biểu diễn một đường Lê Lai cứu chúa. Ma đàm "vô long te" thay chông sang Mèo dự diễn hành và đọc diễn văn. Nhưng máy bay chở ma đàm lại trực trực máy, phải quay trở lại Pháp. Thế là cả "Lê Lai Mai" cũng đành bỏ cuộc.

Dur luận đồn rằng chính phủ Pháp đã làm áp lực buộc hãng Air France phải giả vờ trực trực máy và quay lại. Tại sao chính phủ Pháp lại xen vô cái vụ này ? Người ta đồn là Xija đã mua cả chính phủ Pháp.

Thế mới biết lời đồn không ngoa : Xija muốn là trời muốn. Xija mạnh như thế chả trách ông Đức Congo mạnh mẽm quá xá.

Tuy nhiên, về vụ me sừ Kỳ hủy bỏ chuyến Mèo du, có một lý do vô cùng bí mật, chỉ bọn Con Ong biết mà thôi. Hồng Thất Công sẽ tiết lộ tin đó ở bên trang "Tin Độc".

HỒI ỒI : OSAKA !

Đồng nghiệp HB đang mở một chiến dịch phụng anh chàng TCT gian hàng Anamta ở Osaka. Những điều HB khui đều đúng phoong phoóc. Chẳng hạn như cái vụ ông TCT chuyên đi tán gái là đúng ; cái vụ ông TCT nói Ảng lê bằng... tay là đúng ; cái vụ ông TCT đòi đóp tiền nhà thầu xin mở quán ăn là đúng v.v...

Tuy nhiên, đồng nghiệp HB vườn chưa biết hết những bề bối của gian hàng Anamta. Còn những nợ nần hàng mấy triệu mà cóc chịu trả để đến nỗi bị kiện tùm lum tà la ; Vụ mang một cameraman qua đó tháng tháng phát 600 đôn cho ông chuyên viên đi... ăn chơi. Lại còn vụ một tờ giấy "en tète" cũng không có, vì một lý do gian đi là ông TCT không biết viết cái "en tète" như thế nào...

Một cá nhân thiếu khả năng, vô trách nhiệm và bê bối như thế mà nhà nước lại có thể xài được

thì thật là lạ quá xá. Hơn nữa, sau khi ông ta làm xấu mặt Anamta như thế, làm thiệt hại ngân quỹ như thế mà nhà nước cũng chẳng có "ý kiến" gì, thì sống thế đêch nào được.

TÁC GIẢ « CHUYỆN CẨM ĐÀN BA »

PHẠM LUẬT GIANG HỒ

Một bạn bè của Con Ong vừa nhờ bọn này than phiền hộ một phát như sau :

Nguyên cách đây 1 tuần, ông bạn Thiếu Tá Đặng Trần Huân — tác giả những chuyện cẩm đàn bà — nhân vui mừng vui m iệng có phia ra một vụ "đánh ghen xe quân xe á o". Cũng tưởng rằng ông bạn Huân méo mó nghề nghiệp muốn kiếm chuyện làm quà nên dựng đứng một vụ xi căng đàn cho vui.

Hơn nữa, chính ông Thiếu Tá Huân sau đó cũng đã xác nhận với người liên hệ trong câu chuyện rằng đó chỉ là một "chuyện vui" (?), và ông chỉ kể cho mình KP nghe.

Chẳng dè sau đó ít ngày câu chuyện phia trên lại được ông Huân mang bán cho tuần báo ĐN như là một cái tin chính xác. Việc bán tin bán bài kiếm tiền là quyền của người sống bằng nghề viết lách. Nhưng phia ra tin có hại cho người khác để bán kiếm tiền là điều rất ít ai làm.

Hơn thế, nếu lại chỉ vì cần có tí tiền mà đến nỗi phải dựng đứng một vụ xi căng đàn có tính cách bôi nhọ bạn bè cùng trong giới "cái bang" mí nhau thì quả bạn Huân đã phạm luật giang hồ một cách trầm trọng.

Mỗi tuần không thể thiếu CON ONG
Mỗi ngày không thể thiếu :

Cà phê THĂNG-LONG

- 1 quán cà phê nổi tiếng nhất vùng ngã ba Ông Tạ thời hậu Giơ-Neo
 - 1 khung cảnh thích hợp cho mọi giới thanh thiếu niên, nhi đồng và bố lão.
 - 1 chỗ ngồi thoải mái
 - 100 thức uống đặc biệt
 - 1000 bản nhạc chọn lọc
 - 1 phin cà phê chuyên môn.
- Nhưng địa chỉ hơi khó kiếm :
- 215, đường Thánh Mẫu (cạnh tòa báo Xây Dựng)



HÀNG KHÔNG VIỆT NAM PHỤC VỤ ĐẠI CHÚNG

Đáp phi cơ
HÀNG KHÔNG VIỆT NAM
là giúp phát triển kinh tế
nước nhà

VÌ 100 TRIỆU ĐÔ LƯA, NÊN P.T.T. KỶ BỎ Ý ĐỊNH QUA MỸ

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

HỒNG THẤT CÔNG PHỤ TRÁCH

Quang dù lưỡng đầu thọ dịch

VÀ BỊ TỔ NHIỀU CHUYỆN LEM NHEM

● Hiện chưa biết thực hư thế nào, nên Tin Độc chỉ loan tin khách quan vậy thôi.

SÈ GHÈNH.— Sáng ngày 5-10, nghị sĩ Bùi Văn Giải tiết lộ với báo chí rằng ông vừa nhận được lá thư ký tên Lê Văn Thông tố cáo chính quyền Cam Ranh đến cầu kết với một số đệ tam nhân mưu tranh đoạt vụ thầu khai thác thuế hoa chi bến Cam Ranh. Theo NS Giải thì lá thư đã tố đích danh ông Thị Trưởng Cam Ranh về nhiều chuyện lem nhem, trong đó có cả vụ "gạo Cam Ranh". Ngoài ra, vẫn theo lá thư ông Thông còn tố là Thị Trưởng Cam Ranh đã cho người đem lựu đạn tới nhà để khủng

NHA QUÂN PHÁP MỜ PHẢN ĐỀU TRA VỤ HTN

Vụ Hà Thúc Nhơn tưởng là đang bị nhà nước im đi cho được việc... nhà nước. Nhưng mới đây bọn C.O nghe tin một phái đoàn của nhà Quân Pháp sẽ đáp trực thăng (vì cóc có máy bay) ra Nha Trang vào sáng thứ năm 8-10 để làm một phát phân điều tra.

Phái đoàn do ông dự thẩm niên trưởng của nhà Quân Pháp Trung tá Nguyễn Mạnh Xuân cầm đầu.

Thông thường những vụ điều tra đều do Quân Cảnh tư pháp làm, chứ ít khi phải xài tới cơ thẩm phán. Vậy mà vụ này lại do 1 thẩm phán niên trưởng đích thân đi điều tra tại chỗ thì hẳn phải lý kỳ rừng rợn lắm.

Do đó, người ta tin là vụ Hà Thúc Nhơn khó mà có thể bị chìm xuống.

Nhân nhắc tới vụ Hà Thúc Nhơn, tưởng cũng nên nhắc tới ông tổ sư tham nhũng ĐM. Có dư luận đồn rằng ông tổ sư tham nhũng ĐM đã "đắm mồm" Đại tá Giám Đốc nhà Quân Pháp 5 tề... thông qua vấn đề.

Tuy nhiên nguồn dư luận này dường như sai bét. Bởi vì, trên nguyên tắc, mấy cha ở nhà Quân Pháp muốn đớp bạc thì cũng phải đợi có hồ sơ trong tay, có lệnh truy tố đang hoang. Đàng này theo sự dò hỏi của C.O thì nhà Quân Pháp chưa có 1 tí hồ sơ nào của ĐM. Hơn thế, nội vụ còn trong vòng điều tra của nhà Thanh Tra quân lực.

Do đó, có thể tin được là ông Giám đốc nhà Quân Pháp mới chỉ đớp 5 tề... lèo.

bổ ông, cho cảnh sát gọi ông lên lấy lời khai để dọa dẫm, và có lần còn bắt ông ký vào những biên bản tạm khai trong đó "có những chỗ... trắng".

Cuối cùng, lá thư tố rằng chính quyền Cam Ranh đã dung túng và cầu kết với các phần tử trốn thuế, thao túng chính sách thuế khóa của QG, coi thường luật pháp, ức hiếp đồng bào nghèo.

Trước đó, chính quyền Cam Ranh cũng đã bị DB Nguyễn Văn An tố.

Hỡi ôi! một lúc mà... "lưỡng đầu thọ dịch" thế này, không biết ông Đại Tá Quang Dù sẽ xoay sở ra sao?

Nghe nói ông Quang Dù đã bay về Saigon tìm cách hòa giải. Ông tuyên bố với vệt tân xã là ông bị tố oan, "nhưng sẵn sàng yêu cầu để cho GSV tạm ngưng chức hầu tiện việc điều tra". Bọn Con Ong nghe đồn ông Quang Dù là một cây xi phê, có những nước thẩu cây toát mồ hôi. Bài ông mặt suốt lớn, nhưng tây... ghê, thế mà ông thẩu cây làm những anh hai đời, ba con,

AI MUỐN NHỐT CỬ RA VŨNG TÀU

CẤP.— Theo tin điện của đpv C.O gửi về thì hiện nay bộ mặt sinh hoạt đêm của Vũng Tàu rất là trung bình nào nhiệt. Một tiệm nhậu đêm lại vừa được khai trương; có đủ mặt văn võ bá quan tới tham dự.

Người ta được biết trước đây Vũng Tàu đã có hai tiệm nhậu đêm công khai. Nhưng vì nhu cầu thị xã đòi hỏi, và cũng là để nâng cao nền nhậu đêm nước nhà, nên một tiệm nhậu đêm thứ ba đã được khai trương.

Điểm đặc biệt là tiệm nhậu đêm này lại nằm rất gần Ty CSQG; có lẽ để tiện việc bảo vệ an ninh cho khách chơi đêm. Kề ra như thế thì ông Trưởng Ty CSQGVN tốt với dân thực.

Trên nguyên tắc, bọn Con Ong không chống đối vấn đề nhậu đêm. Nhưng có điều thắc mắc là tại sao nhà nước ban lệnh cấm mở tiệm nhậu đêm, và những tiệm nhậu đêm lậu ở Saigon một khi lộ là bị vồ liền—cả chủ tiệm, lẫn người đi nhậu—mà ở Vũng Tàu lại được mở nhậu đêm công khai?

phải chạy có cớ. Không biết trong vấn đề này, ông sẽ tố thế nào để chuyển bại thành thắng. Theo nguyên tắc xi phê, anh nào "trường vốn" và "chùm lưng" thường dễ thắng.

Hiện tại, thực hư chưa được rõ lắm, cho nên Tin Độc chỉ loan tin khách quan vậy thôi.

Luật SH kéo theo nhiều cái SH: kiết lỵ song hành mí táo bón

SÈ GHÈNH.— Sau khi "Hối Xuất Song Hành" được áp dụng thì trong xã hội bỗng có nhiều hiện tượng... song hành cùng diễn ra. Trước nhất là hai mẹ sử Tổng kinh và Tổng tài song hành tới đài tivi và "song hành" xuất hiện màn ảnh nhỏ.

Dân chúng nhìn mặt hai ông đều khóc thét, vì biết ngay là điềm gờ xuất hiện.

Tiếp đó, ở chợ, hột gà song hành mí hột vịt leo thang; thịt bò và thịt heo cũng song hành tăng giá. Phở và hủ tiếu cũng song hành lên giá.

Mặt khác, Thượng và Hạ Viện song hành khai mạc khóa họp; DB An và Nghị sĩ Giải song hành tố Thị Trưởng Cam Ranh. Ngoài ra, Ba tàu và ngoại kiều đang song hành nhậu đêm trên sự đau khổ của dân Anamta. Vì một số hàng được phép tăng giá, Ba

NGẬM NGƯỜI THAY KỂ THẬP THÒ

Phiên họp Thượng Viện sáng 5-10 đã đủ cả buồn vui. Buồn là có vài ông nghị 3 năm còn "muối mặt" đi họp cú chót, để nhìn thấy cái cảnh lại đẹp bằng hiệu (tên NS) trên bàn họp, và sau đó đứng thập thò ở cửa nhìn vào xem 30 tân nghị sĩ lần lượt vào chiếm chỗ của mình.

Vui là cả 30 ông tân nghị sĩ đều vui, nhưng có một ông vui mà không thể lộ ra nét mặt, đó là ông Tôn Ái Liêng, ông đen bóng không khác gì ông Táo. Ông này là nghị sĩ dự khuyết trong liên danh Hoa Sen được đôn lên.

- Cuộc mà cả diễn ra trong 1 biệt thự trước cửa rừng «Bu Lô».
- PTT Kỳ vườn tin là dù không qua Mỹ ông vườn làm lợi cho Quốc gia.

BA-RI— Trong tòa biệt thự ở trước rừng «Bu Lô», dưới ánh đèn mờ tỏ, có hai người đang ngồi trò chuyện. Một người mắt xanh mũi lõ, tóc quăn, một người mắt đen, tóc đen, ria mép rậm.

Cuộc đối thoại mới đầu có vẻ gay gắt, vì cả hai cùng giơ tay giơ chân. Nhưng về sau về căng thẳng hình như giảm đi, và cả hai bắt đầu gạt gù ra chiều tương đắc...

Trên đây là một đoạn mô tả cuộc hội kiến giữa PTT Kỳ và GS Kissinger, cố vấn an ninh của TT Nixon, do đpv Con Ong từ Ba Ri đánh điện về.

Bản tin của bốn báo đpv còn ghi lại được một mẫu đối thoại như sau :

— Dzu đừng có qua bi giờ

không có lợi.

— Dzu đừng hòng hãm dọa. Đây đêch biết sợ là gì. Đây nhất định qua bên.

— Khô lắm, vấn đề «sê kiur ri ti» của dzu không thể bảo đảm được. Sẽ có rất nhiều nông súng có gắn ống nhắm, từ những cửa sổ các bin đình chia vào dzu.

— Kệ mẹ chúng nó. Đây coi như pha, chết là cùng. Miễn có lợi cho đất nước là đây làm, có chết cũng OK.

— Dzu không qua sẽ có lợi hơn. Đất nước của dzu mai một sẽ cần những người hàng tiết vệt như dzu. Hơn nữa, nếu dzu chịu hủy bỏ ý định qua bên, tụi này sẽ biểu đất nước dzu thêm 100 triệu đô lưa để cứu vãn nền kinh tế xứ dzu. Đó, dzu thử cân nhắc xem đàng nào có lợi.

— Nhưng nếu không qua bên, đây sẽ bị mất mặt bầu của cá cộp.

— Ăn thua gì. Và lại, dzu chịu thiệt một tí, mà nhà nước của dzu có thêm 100 triệu đô lưa để xài chơi, thì cái sự chịu thiệt của dzu cũng là một sự đóng góp vào công việc ích quốc lợi dân.

Sau một hồi gạt gù suy nghĩ, cuối cùng PTT Kỳ bèn gạt đầu. Hai người bèn thổ ngôn tay ra móc xâu móc xương. Và Kissinger móc túi đưa ra một tờ cam kết chi tiền viết bằng tiếng Mèo.

Y. K. C. O.

ĐỪNG NÊN NÓI PHÉT

Tuần này, đất bằng bỗng nổi sóng với sự ra đời của thị trường Song Hành. Cái túi tiền của dân đang bị bàn tay lông lá của nhà nước thọc càng ngày càng sâu. Vật giá bỗng leo thang vùn vụt khiến các bà nội trợ khóthét.

Nhà nước giải thích hành động móc túi dân này là nhằm thâu được nhiều ngoại tệ, khuyến khích ngoại quốc đầu tư và khuyến khích xuất cảng. Nhưng thực tế thì cả mục tiêu này đều không thể đạt được. Bởi lẽ giá chợ đen đô la vườn gấp đôi giá chính thức; tình hình an ninh chưa bảo đảm, thì còn khuya ngoại quốc mới dám đầu tư; Còn vấn đề xuất cảng; Không sản xuất thì lấy gì xuất cảng? Chả lẽ xuất cảng... phân khô? Nhưng với tình trạng vật giá này, e rằng đến phân khô cũng không có để xuất cảng. Vì thiên hạ đã mắc bệnh kiết lỵ hết rồi còn gì. Không nên nói phét.

Nhằm trấn an giới quân nhân công chức, nhà nước quyết định tăng lương lối 20 phần trăm cho giới này. Vị chi mỗi anh sẽ lãnh thêm sấp xỉ một xín. Nhưng vợ đi chợ lại tốn thêm những 2 xín. Do đó, vào lỗ hà lại ra lỗ hồng.

Nhằm ngăn chặn nạn đầu cơ tích trữ, nạn chợ đen, Bộ KT quyết định tháo khoán một số ngoại tệ cho nhập cảng ở ạt nhiều hàng hóa. Nhưng lại chỉ cho nhập cảng toàn xe hơi, tủ lạnh, tivi... Dân khổ rách đầu có sống bằng những món hàng này. Hơn nữa, xe hơi chỉ tăng 190/0, trong khi vải và sữa bột tăng từ 200/0 tới 400/0.

Việc làm trên đây của Bộ KT giống hành động của anh chàng hào phú ngu ngốc có cái tên là Nghê. Thấy người sắp chết đuối, thay vì ném cho nạn nhân khúc cây chuối thì lại móc vàng ra ném cho nạn nhân. Anh này đang chơi với bị thôi vàng phang trúng đầu bèn ngòm củ ti luôn.

SẮP PHÁT HÀNH :

RỜI HẾT CHIẾN TRANH

tiểu thuyết DUYÊN ANH

ĐỒNG NAI XUẤT BẢN VÀ TỔNG PHÁT HÀNH



ĐỀ CHƠI ĐỀ CHƠC

Kỳ này Toán Khố Rách vì giá sinh hoạt tiếp tục leo thang quá cỡ, khổ rách bươm mà không có tiền mua vải may một cái khổ lành, nên không dám ra trước công chúng, đành bỏ cuộc.

Toán Hột Xoàn thì vừa mới được tháo khoán ngoại tệ vội vã dot lẹ qua Hong Kong kiếm thêm vài bọc về. Ban Tổ Chức lại phải mời hai toán mới toanh nhập trận, đó là: Toán Rác Rưởi và Toán Chim Xuồng.

Toán Rác Rưởi gồm toàn những mặt mũi rất đẹp để sạch sẽ vừa được móc từ cái gọi là Viện Sốt Rác ra. Còn Toán Chim Xuồng tập trung mấy cao thủ chuyên môn nhận chìm xuồng bất cứ chuyện gì và bất cứ vụ nào.

Xin nhắc lại 4 toán tranh tài kỳ này là:

- Hàng Tiết Vịt
- Ba Lông
- Rác Rưởi
- Chim Xuồng

CỜ HUỆ ĐỀ TANG NASSER

HỎI.— Ông Nasser xứ Ai Cập hết thời nên về quê, Cộng Huệ Giao Chi của mình giữ thái độ im lặng là vàng, coi như nơ pa tại sao nước bạn Cờ Huệ lại treo cờ rủ đề tang Nasser, và ông Ních Xông cũng gởi lời vừa chia buồn vừa bốc thơm ông lãnh tụ Á Rập ghê quá vậy?

HÀNG TIẾT VỊT.— Lão Nasser chủ trương Trung lập vi phạm Hiến Pháp 9 nút Giao Chi, ta làm nơ là may cho lão rồi. Chứ nếu lão là dân Giao Chi, tội này đã « phơ » từ khuya. Nước Mỹ và ông Ních Xông làm thế chỉ là đạo đức giả, nước mắt cá sấu!

RÁC RƯỜI.— Dù sao thì ông Ních Xông và chính phủ của ông cũng phải làm vậy để còn kiếm tí phiếu cơm chứ!

BA LÔNG.— Không phải vậy đâu, hồi này ông Ních Xông và chính phủ của ông ta quý mền dân Á Rập thân Nga lắm, thương còn hơn cả dân Do Thái nữa mà!

CHÌM XUỒNG.— Ở xứ mình, mỗi ngày vẫn còn bao nhiêu chiến sĩ ngã gục ngoài chiến trường, ai dỗi hơi đi quan tâm tới cái chết của một lão tuốt bên xứ Á Rập xa xôi. Ông Ních Xông rõ thật là làm cảm!

BAN GIÁM KHẢO.— Ba Lông nói nghe được: 5 điểm!

NGẬM MIỆNG ẪN TIỀN

HỎI.— Do cái chết của Bác sĩ Hà Thúc Nhơn báo chí đua nhau tố tham nhũng trong Cục Quân Y, nhưng tại sao ông tướng Hoàn và « tập đoàn tham nhũng » trong cái Cục nợ này vẫn cứ ngậm miệng ản tiền?

HÀNG TIẾT VỊT.— Mấy bố này cóc dám mở miệng bởi vì họ đêch biết bắn súng, nên không dám thách ai đấu.

BA LÔNG.— Đừng tưởng lầm. Họ yên lặng thế là để cho mầy cha xỉ hết ra, đũa nào nguy hiểm sẽ cho đi theo Hà Thúc Nhơn mấy hồi!

RÁC RƯỜI.— Lên tiếng làm gì cho tốn nước bọt. Ông Nghị Chức đã chửi chế độ này tham nhũng nhất trong lịch sử bốn ngàn năm... vẫn hiền. Chửi đến như thế là hết chữ rồi, làm sao chửi hơn được? Tất cả các tham nhũng khác không cần lên tiếng thì tham nhũng Quân Y tội vạ gì phải lên?

CHÌM XUỒNG.— Làm tham nhũng cũng như làm chính trị, điều quan trọng là phải biết « li ». Cờ « li » được là rồi chuyện gì cũng êm.

BAN GIÁM KHẢO.— Chim Xuồng tinh quái lắm, 5 điểm!

DÂN BIỂU SƠI PLASTIC!

HỎI.— Có đũa vừa liêng Plastic vào nhà ông dân biểu Ngô Công Đức. Quý vị có biết tại sao, và có tán thành hành động đó không?

HÀNG TIẾT VỊT.— Ném là phải, thẳng ném đó cổ tinh thần chống Cộng cao, nên tặng cho nó một cái « chống Cộng bội tinh », nếu không thì em gái Thu Thủy của làng báo nên nhường cho hần cái « Anh dũng bội tinh » của ông Tướng Trí tặng cho cô em.

BA LÔNG.— Đũa con nít cũng biết là có bàn tay của chính quyền trong vụ này. Xin miễn phê bình, vì tội này... rết thấy mẹ!

RÁC RƯỜI.— Một triệu bạc của ông Nghị Gia Định Hoàng đình Từ cũng thơm lắm chứ. Ít cũng bằng 10 tháng lương của tội này. Tội gì mà

không làm đại một phát?

CHÌM XUỒNG.— Cộng sản nó liêng đề ám hại ông Đức và gây chia rẽ trong hàng ngũ quốc gia đó mà. Không nên khai thác tầm lum, có hại!

BAN GIÁM KHẢO.— Chim Xuồng lập trường chống Cộng vững chắc nhất: 5 điểm nữa!

SAO KHÔNG DÁM « ĐỔI THỜI »

HỎI.— Ông Ngô công Đức muốn thanh minh thanh nga, nhưng sao nghị viên Thanh Chiêu thách ông « đổi thời », ông ta lại từ chối?

HÀNG TIẾT VỊT.— Ông ta sợ nghị viên Thanh Chiêu trong lúc « đổi thời » bắt thần nổi nóng rút súng ra bắn thật thì bỏ mẹ!

BA LÔNG.— Ông ta khoái được « đổi thời » với tông tông hoặc đại diện tông tông để được nổi tiếng mau, chứ « đổi thời » với Nghị Gia Định mà ăn cái giải rút gì?

RÁC RƯỜI.— Tòa soạn báo Đới đầu phải là một đầu trường trung lập, đời nào ông ta dám đến đó đâu?

CHÌM XUỒNG.— Thôi, người ta đang tìm cách « bỏ qua » vụ này cho ông ta rồi, ông ta còn thiết gì khui lại cho nó mệt xác, có khi hại vào thân là khác!

BAN GIÁM KHẢO.— Ba Lông mới là giải đúng chỗ ngựa của Ngô công Đức: 5 điểm.

CAM RANH CÓ « ĐỚP »

HỎI.— Vì lý do gì cái ông dân biểu Ân cứ đeo theo tổ chuyện « đớp » ở Cam Ranh để đến nỗi bây giờ các ông Bao Công phải hỏi thăm sức khỏe ông đầu thị và công ty của ông ta?

HÀNG TIẾT VỊT.— Minh là đại diện dân, thấy tham nhũng là phải đập bỏ cha nó đi chứ để yên sao được?

BA LÔNG.— Nghe đâu hai ông trước cùng trong Đảng « Râu » sau này một trong hai ông lại « cao râu » nên mới chơi nhau kỹ thế đấy!

RÁC RƯỜI.— Ai bảo hồi chia chác đất đai giới ơi ngoài đó đũa nào cũng được một khoảnh, mà lại nở quên bỏ bịch đi?

CHÌM XUỒNG.— Kẻ đã biết đại công chước tội rồi, tưởng cũng nên được khoan hồng để còn xù đụng vào năm 1971 nữa chứ!

BAN GIÁM KHẢO.— Chim Xuồng chuyện gì cũng rành, tài thật: thêm 5 điểm nữa!



(Tiếp theo)

Phượng Trương đáp:

— Sách có chữ: "Lắm thầy thúí ma!" Mỗi người một ý kiến, phiền ghê lắm. Thôi thì bần tăng có một ý kiến thô thiển như thế này: hay là chúng ta cứ tỉnh khò mà đi. Cứ ra đi một cách lặng lẽ không kèn không trống. Chẳng có ma đại nào nào biết hết. Như thế cho yên chuyện. Chỉ nên để một mình vị nữ thí chủ này đi mà thôi. Vị nữ thí chủ sẽ lái xe Lam ngồi đằng trước. Đạo hữu và bần tăng ngồi ở phía sau. Chúng ta cứ theo đường cái quan mà tiến thẳng ra Bắc.

Bi giờ bà Phó Đoan mới chợt nhớ đến cái vụ "đàn chào" của đảng Dữ Cui hồi hôm. Và bà giật bản cái mình:

— Bạch Phượng Trương, cái sự ra đi tìm kiếm huê binh như thế này có sai phép nước không? Liệu có bị hốt về bốt không?

Phượng Trương nói:

— Nhà nước có hốt hay không cái đó là thuộc quyền nhà nước. Việc đi tìm kiếm huê binh của chúng ta là việc của chúng ta. Và lại bần tăng ra tù vào khám quen rồi. Đi tù mỏi rồi, bi giờ có đi tù thêm một hai phen nữa, bần tăng cũng coi như no-pa. Có phải không đạo hữu?

Ông Đạo gật gù đáp:

— Bần đạo sống ở ngoài thì cũng chỉ ngày hai bữa uống nước dừa thay cơm. Vậy thì có vô tù thì thiết tưởng cũng chỉ ăn cơm thay cho nước dừa. Đảng nào cũng rứa. Bần đạo chả có điều chi phải lo lắng hết. Nếu có lo lắng thì cái sự lo lắng ấy là về phần nữ thí chủ.

Bà Phó Đoan nói:

— Con chưa có đi tù bao giờ. Cái hồi còn mồ ma nhà con, thì con thấy nhà con chỉ chuyên môn bắt người bỏ tù mà thôi. Nhà con vốn là Phó Đoan. Những đứa nào nấu rượu lậu hoặc buôn thuốc phiện lậu đều bị nhà con cho đi tù hết. Thiêng thứ ra sau khi nhà con mất đi, con ăn năn ghê lắm. Con cần phải làm một cái gì để chuộc lại những tội lỗi do nhà con gây ra. Con cần phải tu nhân tích đức ghê lắm mới được.

Phượng Trương hướng về phía bà Phó Đoan mà rằng:

— Thế nữ thí chủ đã sửa soạn đầy đủ cho chuyến đi này chưa?

— Bạch Phượng Trương con đã chuẩn bị sẵn sàng đâu vào đấy cả rồi. Xế đồ đầy sáng, lương thực đủ dùng cho một tháng. Nếu Phượng Trương muốn ăn thịt chó, con xin đi ra ngay đường Trần Quốc Toản, hiệu Nai Đồng Quê, com măng ngay một con, chỉ chốc lát là có ngay.

Phượng Trương vội vàng xua tay lia lia:

— Ủi chết! Sát sinh là điều kiêng kị nhất. Kế nào phạm tội ấy sẽ bị đưa vô giới luật viện giam cầm, dù là ở địa vị Phượng Trương như bần tăng đây. Xin nữ thí chủ đừng có phát ngôn nhằm nhĩ. Bần tăng mí ông Đạo chỉ chuyên ăn chay trường khi nhìn ăn vài ba ngày cũng chả có sao hết. Bần tăng đâu có phải là Hoa hòa thượng Lỗ Trí Thâm hay Bất Giới hòa thượng mà ăn uống lung tung xoe như rứa. Xin nữ thí chủ chỉ nên mua thuận đồ cho mà thôi.

Phượng Trương chùa Thiếu Lâm trầm ngâm giây lát rồi nói:

— Về cái tài ngụ biện và du thuyết thì Hồ tiên sinh thuộc vào loại số dách. Tuy nhiên, nếu để cho ông cùng đi thì cũng có lắm cái phiền. Bần tăng mí bần đạo rồi lại thêm Hồ tiên sinh nữa, vị chỉ đi là ba ông sư. Thế rồi thì bà đầm Nguyễn Phước Đại, rồi bà đầm Ngô Bá Thành cộng mí li bà Phó Đoan đây, tức là ba bà vãi. Ba ông sư mà đi mí ba bà vãi e rằng xúi quẩy!

Ông Đạo giờ tay vớ quả dưa đưa lên mồm uống ừng ực dấm ba phát. Rồi ông hạ trái dưa xuống mà rằng:

— Ba ông sư đi mí ba bà vãi là hợp tình hợp lý, có chi là xúi quẩy. Đi càng đông, lực lượng càng mạnh chớ.

Phượng Trương lắc đầu rồi nói:

— Hồi nãy, quý Đạo hữu đã dành cho bần tăng cái quyền quyết định. Vậy thì bần tăng quyết định chỉ nên để cho bà Phó Đoan của chúng ta đây đi mà thôi. Bà Phó Đoan sẽ lái xế đưa chúng ta đi một chuyến Tiểu Ngạo Giang hồ từ mũi Cà Mau ra tới ải Nam Quan. Chỉ cần hai ông sư mí một bà vãi là đủ. Lắm thầy thúí ma. Nhiều ý kiến sẽ xói hỏng bóng không hết.

Ngừng giây lát, Phượng Trương lại tiếp lời:

— Và lại, chúng ta đi tìm kiếm hòa bình chớ có phải đi đầu vô đầu, vậy đem theo nhiều người mà làm chi?

Ông Đạo giờ tay bấm độn một hồi rồi nói:

— Nếu quý đạo hữu đã quyết định như vậy thì bần đạo xin tuân theo tôn ý. Nhiệm vụ của bà Phó Đoan thiết là nặng nề. Nếu tìm thấy huê binh thì tức là bà đã góp rất nhiều công quả cho giới võ lâm chúng ta vậy. Và cái tai kiếp của giới giang hồ may ra sẽ được oong poong phi nan từ cái giây phút này đây. Bữa nay ngày lành tháng tốt. Còn năm phút nữa thì tới giờ hoàng đạo. Chúng ta nên sửa soạn lên đường đi thì vừa.

Phượng Trương và bà đứng dậy.

Ông Đạo cũng mở to đôi mắt, một tay ôm trái dưa còn một tay ôm mó kinh Phật rồi ra hiệu cho bà Phó Đoan lên đường.

Chú tiểu tiên chân mọi người ra tới cổng chùa thì đùng độ ngay với cái đám nhà báo săn tin.



● XỈ CA Ô

Họ vớ được Phượng Trương và ông Đạo th mùng như người bắt được của.

Nhà phóng viên Đồ thiêng, vội vàng chia ngay cái mí cô ra để phỏng vấn:

— Bạch Thượng tọa, con nghe tin Thượng tọa cùng mí ông Đạo và bà Phó Đoan lên đường ra Bắc để tìm kiếm huê binh, xin Thượng tọa cho biết một vài cảm tưởng trong chuyến đi này.

Nói xong, hẳn chia ngay cái mí cô vào mồm Thượng tọa để chờ đợi câu trả lời.

Nhưng Phượng Trương chùa Thiếu Lâm nhìn hẳn một phát, và sau khi nhận ra hẳn là tên phóng viên Đồ thiêng, liền sừng ngay lại.

Nhà phóng viên này vốn nổi tiếng như nước Mít về cái tài bịa tin và dựng đứng ra những tin tức do hẳn sáng tác ra.

Người hẳn dong dong cao, mắt lúc nào cũng đeo kính đen trông như đồ mặt thám Tây. Hai bên tay áo, hẳn gài ít nhất là năm sáu cái bút chì. Đi tới đâu hẳn cũng mang theo ồ đồ nghề, cứ y như là một đại phóng viên. Nào là ống nhòm, nào là máy chụp hình. Rồi thì máy ghi âm. Hầm bà lằng đủ thứ. Theo sau hẳn lại còn có một chú tiểu đồng để mang xách những thứ đồ đặc linh kính ấy.

Phượng Trương chùa Thiếu Lâm ngán cái thẳng cha phóng viên Đồ thiêng này ghê lắm.

Chả là một bữa, nhằm vào lúc Phượng Trương đang mở một cuộc tuyệt thực hẳn thì chạy xộc vô để xin phỏng vấn.

Dù đã uống sâm cao ly và ăn dấm bầy quả táo tàu, nhưng Phượng Trương vẫn cảm thấy mệt lử cổ bợ. Ngài đang bế quan nên không muốn tiếp ai hết. Ngài lại còn tịnh khẩu nữa. Vậy thì phỏng vấn cái khi khô gì. Ngài đã truyền cho vị tri khách tăng cáo lỗi để khi khác sẽ phỏng vấn, nhưng anh chàng phóng viên Đồ thiêng này lì lợm ghê lắm. Cứ ngồi chờ bên cạnh.

Và hẳn phỏng vấn lia lia:

— Bạch Thượng tọa, xin Thượng Tọa cho biết mục đích của cuộc tuyệt thực này?

Phượng Trương ngồi im không nói. Vì ngài đang tịnh khẩu thì nói ra rằng.

Hẳn lại tiếp lời:

— Ngài định kéo dài cuộc tuyệt thực này trong bao lâu?

Phượng Trương vẫn ngồi im như thường. Trong khi đó thì hẳn hạ bút viết lia lia.

Rồi hẳn lại hỏi tiếp:

— Thượng Tọa có dự định cho bần thờ xuống đường như mấy năm về trước đã từng diễn ra ở đất Thần Kinh không?

Phượng Trương nhắm nghiền mắt lại như không muốn nghe tiếp nữa.

Thế là hẳn ngồi nhìn lên cái quạt trần một lát rồi ra về. Và ngày hôm sau, hẳn phía luôn cái tin Phượng Trương chùa Thiếu Lâm quyết ẩn thua đủ mí nhà nước. Phượng Trương tuyệt thực vô hạn định, và hiện nay ngài đang ở trong một tình trạng mệt lả. Không ngồi dậy được nữa, chỉ nằm đờ ra trên ghế bõ. Ngài cũng không còn sức để lần tràng hạt nữa. Và con ruồi đậu trên mép, ngài cũng không buồn đuổi.

Rồi một cái tít 8 cột được chạy dài trên báo của hẳn:

«Phượng Trương chùa Thiếu Lâm sắp đi ô tô bằng. Đốc tờ Nguyễn Duy Tài đã cho xe cứu thương chở Phượng Trương về cơ li nich ở đường Duy Tân!»

Hóa cho nên, khi nhìn thấy cái mặt mệt của anh chàng phóng viên này, Phượng Trương bèn chửi thề ngay một phát. Ngài chỉ chửi thầm ở trong bụng mà thôi, chứ không có chửi ra miệng: «Bá ngọc cái thằng khốn kiếp này. Chuyên môn bịa tin. Bi giờ nếu mình nói là đi ra Bắc mí ông Đạo và bà Phó Đoan, nó dám về viết lách bừa bãi. Và không chừng nó còn dám dựng cả một cái vụ ái tình tay ba tay tư lắm ợ. Lần trước nó chỉ nhìn quạt trần mà viết tới gần một phần tư trang báo. Nay nó lại hỏi những sự rắc rối lời thôi như thế, không biết rằng, nó sẽ kéo dài tới bao lâu cái loạt bài phỏng vấn này.»

Phượng Trương chùa Thiếu Lâm nghĩ rằng, trả lời cũng phiền, mà nếu không trả lời, khi về, nó tưng đốit tin tức, nó cứ viết loạn lên, không nhẽ nhà chùa lại đi một đường thanh minh trong tiết tháng ba. Đảng nào cũng tội.

Nghĩ đoạn, Phượng Trương đành đáp lửng lơ con cá vàng:

— A di đà Phật! Đức Phật từ bi! Cái vấn đề huê binh hay chiến tranh, bần tăng là người tu hành, chỉ biết tụng kinh gõ mõ. Xin tiểu thí chủ đi hỏi các vị chính khách thì hơn.

Gã phóng viên Đồ thiêng lại hỏi tiếp:

— Cả nước đồn rầm lên rằng, Phượng Trương cùng mí ông Đạo đi ra Bắc. Và bà Phó Đoan đã tình nguyện xung phong lái xế đưa hai vị đi.

— A di đà Phật! Ai đồn thì tiểu thí chủ tới hỏi người ấy. Chứng cứ là hiện nay bần tăng và ông Đạo vẫn còn ở đây, chưa có đi mô hết.

— Thế bà Phó Đoan mang xế tới rước hai vị đi đâu? Xin nhà chùa đừng có nói dối. Cả nước đều biết hết rồi.

(KỶ SAU TIẾP)

Nhà hàng Ca Vũ Nhạc MAXIM'S

13-15-17, Tự Do Saigon — ĐT 20.575 - 20.576

Khi thu tới, lá vàng rơi, xin chờ bỏ qua: CHUÔNG TRINH MÙA THU

Khởi diễn từ 8-9-1970

Một chương trình huyền ảo được luyện tập suốt hai tháng rặng với sự hiện diện của hơn 80 nghệ sĩ trình diễn trình diễn trên các sân khấu lớn như TOKYO, PARIS và Hội chợ Quốc tế OSAKA.

Đặc biệt: Thẻ theo lời yêu cầu của một số đông khán giả, vở ca vũ nhạc kịch "Cô Gái Diên" sẽ xuất hiện trong những tuần lễ đầu của "CHUÔNG TRINH MÙA THU"

Xin luôn luôn giữ chỗ trước

Các nhà chăn nuôi lưu ý!

Muốn có heo giống tốt nên đến

Trại chăn nuôi NGUYỄN-THÀNH

691, Hàng Vương (nối dài) Cầu Kinh (Gia Định)



THIU NGOC
Người dân đen
cầm cân

RÂN BIÊU, NGHỊ SỞI LÀ... VỤ VẬT

Vụ vật là vật lạ, vật hiếm có, tất nhiên phải là của quý.

Trong mỗi người chúng ta ai cũng có một... của quý. Lâu lâu mới có một kẻ trời sinh ra thiếu đứt cái của quý, và như thế cuộc đời kẻ như... bế mạc.

Trong mỗi quốc gia cũng phải có... của quý chó bộ. Tại trào đệ nhị cộng huê này, quý đáng đại diện cho dân, bất kỳ kêu bằng Rân Biêu hay Nghị Sởi cũng đều xứng đáng được coi là vụ vật. Được dân bầu ra thay mặt cho dân, thừa hành ủy nhiệm của dân mần việc nước, hiển nhiên quý đáng đại diện dân phải được xem là của quý. Có nhân bảo rằng: « ý dân là ý trời », thế thì mỗi đảng đại diện dân là một mảnh, một mẫu ý trời, là một ông trời con, hỏi rằng quý đáng ấy không là... vụ vật của dân sao được? Nhất là khi quý đáng đại diện dân lại soọc ti phọt ra từ một cuộc bầu cử thẳng thắn và trong sạch kịch liệt thì đúng quý đáng ấy là vụ vật, là của quý của dân rồi, còn chối cãi thế mẹ nào được!

Cũng vì là vụ vật, là của quý của dân, nên quý đáng Rân Biêu, Nghị Sởi mới được hưởng nhiều đặc quyền, đặc lợi.

Thoạt kỳ thủy phải kể cái vụ « phụ cấp » của quý đáng đại diện dân. Đứng làm số bạc quý đáng Rân Biêu, Nghị Sởi « sò mó » hàng tháng là tiền lương, tuy rằng số bạc ấy cũng được phát cho quý đáng vào mỗi cuối tháng « sêm sêm » như phát cho công chức, nhưng có điều là sắp bạc của công chức—dù cao cấp cách mấy—cũng mong hơn sắp bạc của quý đáng rất nhiều. Số tiền phụ cấp của quý đáng chia ra làm phụ cấp chính, nghe đâu chừng một trăm ngàn đồng, và các phụ cấp như phụ cấp trưởng tiểu ban chẳng hạn, thành thử mỗi tháng một vụ vật trị giá trên 100 ngàn đồng. Của quý mà trị giá có thể thì rõ thật lực rồi. Số dĩ số bạc mà quý đáng đại diện dân lãnh khoản hàng tháng được gọi là phụ cấp là vì số bạc này do quý đáng tự ấn định lấy, nghĩa là tự mình định đoạt số tiền phụ cấp cho chính mình, thế mới mê ly và rùng rợn chứ!

Ngoài dzu có « quyền tự quyết » về số bạc mình lãnh hàng tháng, quý đáng Rân Biêu, Nghị Sởi còn có thêm quyền... vô trách nhiệm và bất khả xâm phạm nữa của dấy.

VÔ TRÁCH NHIỆM LÀ THẾ NÀO ?

Điều 37 khoản 1 của bản Hiến Pháp 9 nút có ghi rằng thì là: « Không thể truy tố, tằm nã, bắt giam hay xét xử một dân biểu hay nghị sĩ vì những sự phát biểu và biểu quyết quốc hội ». Diễn nôm thì là quý đáng Rân Biêu, Nghị Sởi không thể bị cho đi nằm áp vì lời nói hay sự biểu quyết trong chốn nghị trường. Ấy dấy, nguyên tắc vô trách nhiệm là thế đấy. Cho nên, bất kỳ ai bị quý đáng đem ra phang lấy phang đẽ tại chốn nghị trường, bắt biết rằng thì là phang trúng hay phang trật, phang bố láo bố lếu, cũng đành chào thua, kể cả cho mãi tới sau này khi quý đáng bị tuột dù về vườn sủa gà cho vợ cũng huê không làm gì được quý đáng cả. Bởi lẽ cái sự vô trách nhiệm của quý đáng Rân Biêu và Nghị Sởi là một đặc quyền vĩnh viễn.

Tuy nhiên, xin đừng hiểu lầm vô trách nhiệm là dếch có trách nhiệm gì sót cả, tha hồ vung vít muốn làm mẹ gì thì làm. Đặc quyền vô trách nhiệm chỉ che chở những hành vi của quý đáng chủ trương vì thừa hành ủy nhiệm đại nghị, nghĩa là chỉ dếch có trách nhiệm về lời nói và sự biểu quyết tại chốn

nghị trường mà thôi, bởi lẽ chốn nghị trường được coi là nơi chuyên làm việc vì công ích, cho nên những quyền lợi riêng tư của bất kỳ ai, dù to và dài đến đâu, cũng không đáng chú trọng tới nữa. Còn như cái trò thượng cẳng tay, hạ cẳng chân, rút guốc đập lộn, mặc dù diễn ra tại chốn nghị trường cũng vưỡn là phạm pháp đi nhè, vì rằng thì là nghị trường không phải là bến... xe đò, mặc dù cụ chủ tịch có là chủ xe đò hay không. Dĩ nhiên, những hành vi của quý đáng Rân Biêu, Nghị Sởi thực hiện bên ngoài nghị trường như làm áp phe, buôn lậu, chuyễn ngân theo luật giang hồ thì vẫn bị hỏi thăm sức khỏe như thường lệ.

Tuy nhiên muốn truy tố quý đáng về những tội lệ lem nhem ấy cũng còn rắc rối tơ tinh lắm, vì quý đáng còn có cả một đạo bùa bất khả xâm phạm to tổ nái.

PHẠM PHÁP QUẢ TANG

Măn ăn sai luật nhà nước mà bị bắt tận tay day tận trán, như trường hợp đảng Rân Biêu mang bạc Việt Nam xuất ngoại bị tùm đúng tú ở phi cảng Tân-Sơn-Nhất chẳng hạn, thì gọi là phạm pháp quả tang. Cũng có thể coi là phạm pháp quả tang trường hợp thủ phạm bị bà con cô bác hô hoán, đười bắt, trong người còn mang theo cứng tích tờ ra rằng đích thực y là chính phạm hoặc tông phạm.

Mặc dù là Rân Biêu hay Nghị Sởi, một khi đã phạm pháp quả tang thì a lẽ háp! Nhúp gáp, khỏi cần oong đơ chờ đợi gì ráo trội.

Ấy, luật lệ quốc gia nó thẳng băng và sáng choang như rứa, nhưng (lại... nhưng, một thấy mẹ) khi đem ra áp... cháo—i quên áp dụng—nó lại trở nên lù mù cong queo phát tòm.

Này nhè, sắc luật ngày 9-9-1939 và một lô compa-nhi các Sắc lệnh và Nghị Định áp dụng, đã quyết định trừng phạt những kẻ nào khơi khơi đem giấy bạc ra khỏi đất nước này. Tuy nhiên, nếu điều đình xong với Nhà Đoan thì chỉ phải nộp tiền phạt thôi, khỏi bị Ba Tòa Ông Lớn phán xét. Nhưng, vì muốn bảo vệ tối đa nền an ninh trật tự trong suốt thời gian ban bố tình trạng chiến tranh, Nhà Nước Đệ Nhị Cộng Huê bèn cho ra lò Sắc luật 004/65 ngày 19-7-1965 sửa đổi bởi Sắc luật 004/66 ngày 15-2-1966, nâng hình phạt lên tới hàng cấm cố, và chỉ cho phép điều đình với Nhà Đoan trường hợp vi phạm dưới 100.000 đoo mà thôi. Từ 100.000 đoo trở lên là cho đi nằm áp một mạch, không có lệ điều giải, dãn xếp gì ráo trội.

Thế mà có một vị Rân Biêu, một của... quý của dân, bị bắt tận tay day tận trán đang mang khơi khơi 80.000 đoo xuất ngoại (cứ tạm tin là nhà Rân Biêu ấy chỉ mang theo có 280.000 đoo thôi, chứ hông phải bạc tê như thiên hạ đồn rằng), cho đến nay vẫn phây phây. Dù rằng bùa bất khả xâm phạm hết linh, nhưng các đảng hữu trách vưỡn còn ầm ớ hội tề, không áp dụng luật pháp. Hình như đảng vụ vật Tổng thư các cái viện dưới lại cho biết rằng cái dzu buôn bạc lậu ấy chắc chắn sẽ được xếp lại, vì viện dưới đã liên lạc với Hành pháp đề xin « thông cảm ». Chời ơi, lác ơi, minh ơi! cái gì mà nghe lạ tai và ngon lành quá vậy? Cái trò BÁT NGHỊ của trào đình vua chúa xa xưa đã được xếp vào viện bảo tàng rồi đi nhè! Và chẳng, ngay cả thời, những người thuộc vào Bát nghị chỉ khi nào phạm vào tử tội thì các quan nghị án mới phải làm lập bộ tâu lên Đức Kim thượng, để đức Dzua xét định mà thôi, chứ không phải bất kỳ hình tội gì đức Dzua cũng « anh-tặc-vơ-νια » được dấy còn khuya!

Việc một nhà Rân Biêu đem bạc xuất ngoại một cách phi pháp không phải là một trọng đại, không phải là một quốc gia đại sự. Đồng ý. Nhưng việc luật pháp phải được áp dụng một cách công minh, vô tư. Công Lý phải được ban hành đồng đều, bình đẳng cho tất cả mọi người lại là một chuyện trọng đại dếch thế chối cãi được! Ở một quốc gia hữu pháp, không một ai có quyền ca ca lên luật pháp. Đừng để bần dân thiên hạ mất tin tưởng vào luật pháp, vào Công Lý! Vì như thế thì Luật giang hồ sẽ bắt buộc phải sinh sôi nảy nở, xã hội sẽ rối loạn và hết sủu quắt. Một khi xã hội đã rối loạn và hết sủu quắt thì... vụ vật, của quý chỉ là của... nợ. Đừng tưởng bở!

đổi thoạt với người sạch

• Ô. Mười Vàng, 359/2 Trương Minh Giảng Saigon.— Ý kiến trong « giải pháp lạ đời », rất lạ đời như sau này. CO mong được sự cộng tác liên tục của ông.

• Ô. Tr. Thanh Văn, ký cốp tại Quảng Tin.— Sự trong sạch bao giờ cũng dính liền mí cái sự đốit rách, đôi khi lại còn chịu cảnh ngòm củ tử như đốit tờ Hà Thúc Nhơn. Ông chưa đi đong là may lắm rồi đó. Sẽ ca bài Tân Cung Oán hộ ông.

• Ô. Phan văn Sự Saigon.— Đại huynh cứ yên chí. Con Ông sẽ chích cho mẹ già giết giặc ở nhà thương Ganit nhất là hai ba phát. Đẽ cho nó chừa hách xỉ xăng đi.

• Bà dầm Thủy Kính, Saigon.— Bài Mu rùa Giao Chi, CO cần phải đến tận nơi để xem kỹ lại cho chắc. Vậy xin bà dầm ráng chờ chút xíu chớ có vội nổi giận.

• Đại diện các cha Kaki tại Sư đoàn 5 Bộ Binh.— Sẽ nêu vấn đề cấm dùi trong tuần này.

• Cựu Ách Xi đảng Nguyễn Hoàn, Saigon.— Vả đẽ quý bằng hữu nêu ra quá là một sự bi đát cho giới nhà banh. Chắc là thiếu chất Trần Hưng Đạo nên họ hành chơi dấy chứ gì?

• Ô. Nguyễn văn Tư Bà Quẹo.— Các vụ cấm dùi của TPB đã đi vào quá khứ rồi. Nên để nhà nước nói chuyện mí họ thì hơn.

• Một đảng Kaki ở Darlac.— Quảng cáo là một trong những nguồn lợi của tòa báo. Thiếu nó thì Con Ông sẽ có nhiều cái trong lai sán lạn là đi vô con đường ô tô bương. Vậy cho nên dù là chương trình Maxim's hay chương trình Toho của Nhựt bản C.O cũng vưỡn cho đảng như thường. Xin quý hữu thông cảm.

• Mít Hồng An, Saigon.— Nhìn nét chữ và đọc văn của Mít, thoạt đầu cứ tưởng Mít là liền ông thanh niên con trai. Mãi tới trang thứ hai mới khám phá ra rằng Mít là liền bà con gái và đã có chồng con đảng hoàng và ra rít. Chí sĩ Minh Vô thuộc loại màng dê phô tô, chớ chưa phải là đẹp trai thật lực như Mít đã thấy xuất hiện trên Ti Vi dẫu. Tài liệu của Mít cho thiệt là một sự « quẻ hóa » quá xá. Con Ông sẽ chích cho cái đám Kaki ấy dầm bầy phát.

• Hồ Thân, Chi khu Thuần Mẫn, Phú Yên.— Xin ông cứ dầm đờn kiện thẳng mí li giới chức có thâm quyền. Đó là một việc cá nhân. Nếu đem lên mặt báo e rằng kỳ quá. Và kh ông tiện cho cả ông lẫn bà xã của ông.

• Nghị Lâm sư muối, Banmethuot.— Thư của sư muối có thể lạc. Con Ông không bao giờ dám quên cái nhiệm vụ trả lời thư của độc giả, kể cả những độc giả muốn chửi xéo Con Ông. Sư muối buồn tình nên đi Tiểu Ngạo giang hồ à? Thôi, hãy bớt giận làm lành đừng có giận hờn nữa. Lệnh Hồ Xung bao giờ cũng quý Nghị Lâm hơn Doanh Doan h.

• Cha Gaudautre kh ông ký tên, Gia Định.— Thánh nhân có nói rằng: « dụng nhơn như dụng mộc ». Gỗ công dùng vào việc công, gỗ thẳng dùng vào việc thẳng. Nhưng riêng cái rất củ Giáo dục ấy thì hay dùng gỗ thẳng vào việc công, và dùng gỗ cong vào việc thẳng. Họ tổng ông đi những nơi mất an ninh, dùng cái tài đại học của ông để dạy dỗ mấy đứa trẻ còn thỏ lò mũi xanh, sao ông không cầu cứu tới đức Thánh Trần.

• Mạt Cùng Đình, Tam Hiệp, Biên Hòa.— Chuyện ông Ta nhà đèn thì còn nhiều cái bẻ bối lắm. Ngay ở Saigon còn bẻ bối, huống chi là ở mả tận Biên Hòa.

Xin đồng bào lưu ý!

Tất cả những thắc mắc của đồng bào đẽ thành đỏi với chính quyền đẽ thành quý vị có thể trực tiếp hỏi tại văn phòng Hội Đồng Đô Thành tại Tòa Đô Chính.

NGUYỄN VĂN ĐIỀU

Chủ tịch Hội Đồng Đô Thành

CÁCH THỨC « MÀN SİN » CỦA MẦY CHA ĐƠ BÈ Ở LONG KHÁNH!

Giới xe be ở Long Khánh đã hoan hô quan ba Đơ Bè ở Long Khánh hết mình! Không những ông vừa màn việc cho nhà nước, lại còn rất tận tụy trong công việc làm giàu. Vừa chạy xe đồ, lại vừa làm chủ cả xe be.

Dân chúng các miệt Bình Tuy, Định Quán, Long Khánh không ai là không biết đến tui của ông. Bởi lẽ là dân Đơ Bè nên ông tha hồ làm áp phéc vùng vút ở bên ngoài. Chả cần phải đến số cũng được. Muốn tới lúc nào thì tới, mà muốn ở-rờ-lui vào giờ nào cũng được hết. Đơ Bè là phải thế. Nay xuất mai hiện, có như vậy công việc mới có kết quả.

Tại Bình Tuy và Định Quán, mầy xếp chừa Đơ Bè lại còn màn ăn một cách đặc lực hơn. Nào là trường khối, nào là Trường Ban rồi thì mật báo viên, đối với giới xe be thì ông nào cũng là xếp chừa hết thấy.

Bản dân thiên hạ, nấy đều hiểu rõ rằng, theo đúng luật pháp của triều đình thì kẻ nào đóng thuế hay tiếp tế cho Cộng Sản khôn lặn để bị đi tù hết. Nhưng ác một nỗi là tại một số các vùng thiếu an ninh, những tên du quáo ba que số lá cứ thập thò ẩn nấp ở trong. Dân xe be thường phải đi qua đi lại các vùng có chúng nó xuất hiện. Tất nhiên là phải đóng thuế cho chúng, nếu không thì sẽ bị cạp duồn ngay tui sứt.

Thế là các cha mặt báo viên bèn lập bộ. Nhưng tờ lập bộ ấy trước khi đưa trình lên xếp chừa, họ đã giả vờ đưa cho mầy cha xe be nộp thuế cho Cộng Sản xem. Nếu là một tờ lập bộ mờ hồ thì không nói làm chi, nhưng một khi có chứng cứ hai năm rưỡi, ghi ngày giờ, cùng địa điểm đã nộp thuế thì dân xe be chỉ còn có nước van lay: « Thôi xếp tha cho em! Em không đóng thuế cho bọn khôn lặn đó thì chúng nó sẽ cắt tiết em ngay, nếu bị giờ xếp đưa báo cáo này lên thượng cấp, thì em sẽ bị đi tù, vợ con em sẽ đi ăn mày sớm!»

Và một màn thông cảm đã diễn ra.



Là dân Đơ Bè ở cái thời buổi này khoái như vậy đó bà con ơi!

ANH TA NHÀ ĐÈN!

Tưởng rằng Tây nhà đèn cút đi rồi. Ta nhà đèn lên thay thì dân chúng sẽ được thắm nhuần ơn mưa móc. Giá điện sẽ hạ đi. Điện sẽ sáng đều đều không còn nay sáng mai tắt phụt nữa.

Nhưng xét ra lại còn tệ hơn trước. Được biết rằng, mãi tới đầu năm 1970, dân chúng ở vùng Tam Hiệp, Biên Hòa mới được anh Ta nhà đèn chiếu cố tới và mắc cho tí điện. Mỗi kWh phải đóng 6.000 tiền cọc, và số đơn xin đồng hồ điện cũng chỉ có giới hạn. Những nhà nào ở sát ngay mé lộ thì mới được phép xài điện, còn nếu ở lui vô mé trong thì đưng có hồng nhìn thấy ánh đèn.

Tam Hiệp là một khu đông dân cư nhất, lại ở kế cận ngay xa lộ, cách tỉnh lỵ Biên Hòa không đầy hai cây số. Vậy mà Ta nhà đèn cũng làm khó để hết mình. Cũng y như cái luận điệu của mầy cha Rùa Bưu điện. Khi người ta xin mắc giây tô-lô-phôn thì nại có là thiếu đường giây. Nếu biết đâm mồm thì có đường giây ngay lập tức, dù là ở trong cái hang cùng ngõ hẻm.

Mới đây, Ta nhà đèn lại lờ mờ tới Tam Hiệp để thầu đơn xin đồng hồ điện thêm một phũa nữa.

Nhưng kỳ này, không hiểu theo cái luật lệ giang hồ nào, Ta nhà đèn lại bắt dân chúng Tam Hiệp phải đóng tiền cọc những 12.000 thay vì đóng 6.000 như hồi đầu năm.

Mới có chưa đầy nửa năm trời, mà số tiền cọc đã tăng gấp đôi. Bộ đi ăn cướp được hay sao để lấy tiền đóng. Đó là chưa kể giá điện được leo thang lên tới 15 tỉ một kí-lô-oát.

Béc lột vừa vừa thôi chứ, ông Ta nhà đèn. Dân Tam Hiệp đang đóng khổ chờ các ông đó.

DƯỚI HƠN TRÊN, TRÊN KÉM DƯỚI

Có một vị ký cốp màn việc tại Ty Ngân Khố Quảng Tín cả 7 năm nay và đã có 22 năm công vụ, nghĩa là tính ra Ông ta đã làm thúng ít ra cả trăm cái ghế mây của nhà nước, và ngồi rách ít ra là cả ngàn cái quần, thế mà ông ta vườn mang cái số phận hẩm hiu của một kẻ ngoại ngạch.

Nghị định của nhà nước ban hành ngày 21-12-68 có qui định rằng, các nhân viên nào có bốn năm công vụ thì sẽ đương nhiên được nhập ngạch miễn thi, nếu có đề nghị của cơ quan sử dụng.

Ông ta đã đâm đơn ngay lập tức, và Bộ Nội Vụ đã chuyển hồ sơ sang Tổng Nha Công Vụ, nhưng từ bấy đến nay ông ta đã mòn con mắt trông trời đăm đăm mà vườn chẳng thấy tấm hơi cái sự nhập ngạch ở trong cái số sinh nào. Không chừng nhà nước Sài Gòn đã quẳng nó vô sọt rác rồi.

Có một sự đau đớn như thế này.

Ông ta là một kẻ nằm trên đồng bạc. Mỗi tháng ông ta quản trị một công quỹ hiện nay lên đến gần một trăm triệu đồng.

Trong khi ấy thì lương bổng hàng tháng của ông ta lại không bằng lương của một bộ loong toong chánh ngạch đồng gia cảnh.

Thiệt đúng là dưới hơn trên, trên lại kém dưới.

Vậy mà cứ nhai nhai bảo rằng công bằng mĩ lệ chính trực.

Kể ra thì ông ta cũng hơi ngây thơ con cóc có một chút. Nằm trên đồng tiền mà cứ chịu cảnh đói rách hoài hoài. Cứ giả vờ thương đi một ít rồi đi tới đâu thì đi xem đã sao nào?

Ái bảo trong sạch mà làm chi!

GIỚI KAKI VỚI VẤN ĐỀ « CÁI NHÀ LÀ NHÀ CỦA TA »

Một số lớn các quân nhân hiện đang cư ngụ trong cư xá và trại gia binh đang sống trong một tình trạng phấp phỏng. Vì rằng, cái nhà dèch phải là nhà của họ. Cái nhà là nhà của nhà nước. Nếu họ cất bước rời khỏi đơn vị ngày nào thì ngày ấy vợ con họ sẽ khăn gói quả mướp ra đi một cách không kèn không trống. Có tiền mượn được nhà khác thì còn khả trợ, ngược lại thì chỉ có nước đi ra ở đầu cầu.

Họ đã đưa ra một số nhận xét như sau và ước mong được nhà nước ngó ngang tới:

— Chương trình trại gia binh hiện được chính phủ phát động mạnh mẽ. Xây cất rất nhiều, nhưng lại không có một ngân khoản nào dự trữ cho việc tu bổ.

— Kế hoạch trại gia binh, cư xá hiện tại, các quân nhân thụ hưởng chỉ được cư ngụ trong thời gian phục vụ tại đơn vị liên hệ. Khi được chuyển đi nơi khác thì phải hoàn trả lại đơn vị gốc. Đầu thời gian lâu hay chóng.

— Sự di chuyển nói trên gây trở ngại rất nhiều cho việc sinh sống của gia đình, vì hầu hết vợ con quân nhân không thể chỉ bám víu vào đồng lương cố định mà còn phải tìm cách sinh hoạt thêm để tăng ngân quỹ gia đình.

— Nhiều khu gia binh được thành lập tại những nơi không thích hợp cho việc sinh sống hàng ngày của gia đình quân nhân, do đó chỉ gây khó khăn thêm cho cuộc sống khi phải cư trú tại những nơi này.

— Trong tình trạng hiện tại, vì cần trại mà gia đình quân nhân hiện ở không phải là của tư hữu nên việc săn sóc gìn giữ thiếu chu đáo, hoặc nếu có khả năng tu bổ họ cũng không thực hiện, vì biết đâu ngày nào đó họ sẽ phải dời đi nơi khác.

Tóm lại, dân Kaki đối rách chỉ cầu xin nhà nước phát mại cho họ cái nhà họ đang cư ngụ để từ « cái nhà là nhà của nhà nước » sẽ trở thành cái nhà là nhà của ta.

NAY GỌI TRÌNH DIỆN MAI GỌI TRÌNH DIỆN!

Không còn gì khổ hơn là phải sống trong một tình trạng, ngộ dèch ra ngộ mà khoai cũng chả ra khoai.

Thưa đó là tình cảnh của những anh nhà binh đã từng có năm sáu niên quân vụ và đã được giải



ngũ từ khuya, nhưng sau biến cố Mậu Thân họ lại phải tái ngũ tập thể. Tuy nhiên anh nào khéo chạy chọt, biết cách chui vô cái hậu môn thì vườn được ở nhà mí vợ con như thường, còn anh nào củ lùn thì a lê hấp, đi ác ề lai.

Bi giờ là thời buổi chiến tranh, cần phải xếp bút nghiên theo việc binh đao.

Nhưng trong số những người đi trình diện cũng có những anh khoẻ như trâu lẩn, và cũng có những anh mặt búng da chì, bệnh tật cũng mình. Nhà nước đã chọn anh khoẻ đưa đi uýnh giặc. Còn anh yếu thì sau khi trình diện bèn được phú về cái nhà bò, trong một thời gian là ba tháng hay 6 tháng lại phải đi trình diện lại.

Ở nhà được ít lâu, nhờ bà xã tâm bõ vô về, người ngom đang sắp sửa binh phục thì lại có giấy gọi đi tái khám. Mỗi lần tái khám không phải chỉ kéo dài trong một hai bữa. Xoàng cũng phải hai tuần, và nếu lâu ra thì cũng hơn một tháng.

Con bệnh vừa mới ốm khỏi, mà bị giam hãm ở trong những căn nhà lợp tôn nóng như lửa của các trại nhập ngũ thì chẳng khác chi đem phơi nắng cho chết toi.

Hóa cho nên có những người sau khi được thả về thì lại thấy bệnh tật gia tăng gấp bội, rồi lại phải chạy chữa để đến khi đỡ đỡ một tí thì lại phải đi tái khám.

Các cha nhà nước ơi!

Hành con nhà người ta vừa vừa thôi chứ! Cái gì cũng phải một vừa hai phải. Nếu xét ra anh nào bệnh tật dầm dề thì nên phú về vĩnh viễn, còn anh nào khoẻ mạnh hẳn hoi thì đưa đi chiến đấu cho được việc.

Lính già, vắc súng đã thành trai cả vai mà cứ nay trình diện, mai tái khám thì đau khổ cái thân già ghê lắm.

VỤ ĐỐC TỜ HÀ THỨC NHƠN SẼ THÀNH TỐ CHU YỆN

Mãi tới bi giờ, nghĩa là sau khi đốc tờ Hà Thức Nhơn bị đi doang, và năm mồ của ông có đã mọc xanh rờn, thì các cụ Thượng mới lên tiếng.

Ông Thượng Vũ Minh Trân, ủy viên trong Ủy Ban Quốc Phòng cho biết rằng, độ vài ba tuần lễ nữa Ủy Ban của ông sau khi đã thu thập đầy đủ dữ kiện sẽ thảo luận vụ này.

Cả nước, ai cũng biết một cách hai năm rưỡi mươi rưỡi, đốc tờ Nhơn bị chết oan uổng và thảm thương. Và đốc tờ Nhơn cóc có giết ai hết. Thủ phạm vụ giết thiếu tá Hiền, chẳng chóng thì chày sẽ lòi cái đuôi cáo.

Người ta nóng lòng sốt ruột chờ đợi cái sự công bố kết quả của các ông Thượng. Đốc tờ Nhơn bị ám sát hay bị chết vì tên bay đạn lạc.

Có điều tra ra được thì mới gọi là xôm trò.

Người ta cũng còn nói rằng, tham những ăn xâu bắt rết chẳng chặt, không phải chỉ riêng có ở quân y viện Nguyễn Huệ hay Trung tâm II tuy nhiên mà còn lu bù kèn ở nhiều nơi. Bởi thế bọn tham những mới che chở cho nhau. Và cũng bởi rứa, Đặng Mai mới lột được về Sài Gòn để cầu cứu.

Đặng Mai là tờ sư tham những, tham những ngay từ hồi còn ở Quân Y viện Duy Tân, Đà Nẵng, thế mà vườn cứ lên lon vù vù, và mặc dầu Bộ Quốc Phòng đã có văn thư phạt Đặng Mai không cho giữ những chức vụ dính líu về tiền bạc, sau khi ông ta bị phút khỏi bệnh viện Duy Tân.

Thế mà không hiểu sao ông ta chạy chọt ra sao lại lườn được về Quân Y viện Nguyễn Huệ và vườn giữ chức vụ Quản lý để bóc lột các thương phế binh lấy tiền nuôi heo, nuôi chó, nuôi vịt và làm giàu tùm lum.

Những cái kỳ cục là ở chỗ nờ.

Xin các cha Thượng viện ráng mà điều tra đi.

Muốn có đầy đủ chứng cứ xin cứ hỏi các thương bệnh binh, những nhân viên phục vụ ở bệnh viện Duy Tân và Nguyễn Huệ. Và hỏi luôn cả đốc tờ Phạm Văn Lương nữa.

Đốc tờ Lương hiện đang nằm trong tay nhiều vấn đề, nhiều tài liệu có liên quan đến sự tham những của Đặng Mai đó.

Đặng Mai bị lòi ra thì sẽ có thêm nhiều anh tồ đầu khác lòi theo.

Ráng lên các cụ Thượng ơi!

THỊ TRƯỜNG HỐI ĐOẠI SONG HÀNH: ĐUA THẦN HAY ĐUA... GẤP...?

Tất cả những lý lẽ Nhà nước đưa ra để tự biện minh, còn nít cũng đánh gục dễ dàng.

Tuy mọi người đã nói về cái thị trường hối đoái song hành từ nửa năm trước, nhưng đến khi nó xuất hiện, chẳng ai không buồn rầu. Cũng giống như anh chồng biết vợ có ngoại tình từ lâu. Nhưng khi vợ để ra thẳng con giống anh hàng xóm, thì chẳng khỏi bàng hoàng.

BI KỊCH

Bằng đi mấy tháng dư luận chỉ nói đến Sinh Viên, Thương Phế Binh, và Phật Giáo Ấn Quang, rồi bầu cử, cấp đảo thương Bích Huệ Kim Ngọc tạm được dư luận bỏ quên.

Bất ngờ, tới 3-10, cấp đảo thương này lại diễn xuất trên Tivi. Đào Kim Ngọc ngồi nhìn Đào Bích Huệ vừa nói, vừa chùi mép. Bích Huệ bắt Kim Ngọc cùng xuất hiện, để chia sẻ cái trách nhiệm khôn nạn trước đồng bào.

Mở đầu, Bích Huệ lên giọng nói về những bất tiện của thị trường duy nhất (118đ), nên mới phải lập thêm thị trường song hành.

Sau đây, Con Ong sẽ nhận xét về từng điểm một.

1—Hối xuất chính thức thấp quá, ngoại kiều và quân nhân đồng minh không nhượng Mỹ kim cho chính phủ VN, mà đem bán chợ đen kiếm lợi, khiến nhà nước AnNam không đổi được nhiều Mỹ kim.

Lý do này dở ẹc, vì sau khi lập thị trường song hành giá Mỹ kim theo thị trường song hành và chợ đen vẫn còn cách biệt khiến ngoại kiều vẫn tiếp tục bán Mỹ kim theo giá chợ đen.

Đó là đôn xanh. Còn đôn đỏ thì trước ngày lập thị trường song hành, giá chợ đen chỉ có 220đ VN 1 đôn. Giá chợ đen là cái giá trị thực của nó. Tại sao nhà nước ta lại định hối xuất tới 275đ?

2—Đào Bích Huệ nói rằng: «Bất tiện thứ hai, là cho tới nay, hàng hóa đều được nhập cảng theo giá 118 đ.

«Vi thể cho nên dù cộng với các thứ thuế mà nhiều

người TƯỞNG là quá cao, nhiều hàng hóa vẫn được đòi hỏi quá nhiều».

Mẹ kiếp! Có lẽ phải tăng hối xuất và tăng thuế đến cái mức không ai có khả năng tiêu thụ hàng hóa nữa, mới được coi là vừa phải? Còn hàng hóa vẫn có người mua thì cho rằng thuế là thuế cao, chứ thực ra không cao. Thấy người đần đi vay tiền mua sữa cho con bú, mua xe để đi làm kiếm cơm, thì bảo là hàng còn rẻ quá, nên vẫn có nhiều người đòi hỏi?!

3— Lý do thứ ba, là cần tăng hối xuất để khuyến khích xuất cảng.

Thứ hối hiện nay trong nước sản xuất được những gì có thể xuất cảng được, mà cứ bảo tại hối xuất không khuyến khích xuất cảng. Trước đây, gạo là thứ hàng xuất cảng đứng hàng đầu. Thứ tăng hối xuất mỗi Mỹ Kim ăn 1.000đ VN, xem có gạo để xuất cảng không?

4— Lý do thứ tư đảo Bích Huệ đưa ra, là cần tăng hối xuất, để hấp dẫn tư bản ngoại quốc đầu tư tại VN.

Chứng nào chưa có hòa bình, tình hình chưa ổn định ngoại quốc sẽ vẫn chần chừ tư ở VN. Nhà nước nói rằng chỉ cần tăng hối xuất là ngoại quốc, nhất là Nhật, đổ xô vào đầu tư ở VN. Bọn Nhật khôn thấy mẹ, đang đứng hàng đầu những nước có hàng bán cho VN, xuất cảng hàng sang VN cũng đã đủ mạp, tội chó gì đầu tư ở VN cho nó mạp. Cũng lắm, bọn Nhật chỉ bỏ tiền lập xí nghiệp ráp xe của họ tại VN để kiếm lời, như vậy thì sự đầu tư này nước mẹ gì. Đầu tư mạp, thì tăng nhập cảng hàng của họ lên gấp mười!

Như vậy, bốn câu vọng cổ của đảo Bích Huệ nhạt như nước ốc.

Sau khi xuống giọng, phứt đên trắng, mà chẳng có ai vỗ tay, Bích Huệ nói tới vụ tăng lương. Nói rằng: lương quân nhân công chức được tăng từ 11 đến 170%, tùy theo ngạch trật. Hôm sau, nhà nước lại cho biết lương tăng trung bình là 170%, và mức



NOC ĐOC

GÀI SĨ

tăng nhiều nhất tới 250%.

Như vậy, chỉ có một con số nhỏ, mà Đào Bích Huệ đã làm.

Nhưng dù tăng 250%, hay có tăng đến 2500%, thì dân được tăng lương vẫn khôn nạn. Vì thực tế đã cho thấy, vật giá bao giờ cũng tăng theo một tỷ lệ lớn hơn tỷ lệ tăng lương rất nhiều.

LÙNG TÙNG

Ngoài việc làm lẫn về tỷ lệ tăng lương kể trên, người ta còn thấy nhiều lầm lẫn khác.

Sau khi hai đảo thương Kim Ngọc, Bích Huệ diễn xuất xong, đến lần 2 đảo cái của đài Tivi tiếp tay. Một bản gọi là «so sánh giá cả các loại hàng hóa trước và sau khi ban hành các biện pháp Kinh Tế ngày 3-10-70» được chiếu trên Tivi cho biết giá cũ và mới của 44 loại hàng, người ta thấy máy cày 2 bánh tăng giá 360% trong khi máy cày lớn 4 bánh không tăng giá, xe hơi tăng 150%, trong khi xe gắn máy tăng giá 600%, như thế là sướng thặng giàu, chỉ chết thặng nghèo. Nhưng sau đó, theo tin báo ngày 6-10, Tổng Kinh lại cho biết xe hơi và máy cày lớn sẽ phải chịu thêm phân xuất quân bình. Riêng loại xe hơi du lịch Honda N 360, bảng kê giá ghi giá cũ chỉ có 350114đ, giá mới 476.000đ tăng 34 0/0. Đây là một sự tính toán láo lếu nhất, vì giá cũ của xe loại này sau kiểm ước đã tới trên 800.000đ rồi.

Những điều bẽ bối trên chứng tỏ nhà nước đã không có một sự tính toán thận trọng. Đã không tính toán thận trọng thì làm sao có thể quyết định đứng đắn được. Rút cục, chỉ thẳng dân là khôn nạn.

KẾT LUẬN... THÔI

Sau khi ban bố các biện pháp kinh tế ngày 3-10, nhà nước đã trình bày lý do, đặc điểm, ưu điểm, và cuối cùng kết luận rằng:

«Với biện pháp hối xuất song hành, chính phủ nhằm đạt những mục tiêu sau;

— Tránh phá giá bạc.
Nhà nước quả là coi trời bằng vung, lập thêm thị trường song hành chính là phá giá bạc một phần thể mà dám nói rằng lập thị trường song hành để tránh phá giá bạc, thì... liệu thật!

— Ngăn chặn sự xài phí ngoại tệ vào những dịch vụ phụ phẩm: xuất ngoại du lịch.

Từ lâu, nhà nước đã cấm hẳn du lịch rồi, còn đâu mà ngăn chặn. Đứng là đóng một cái cửa... đã đóng sẵn!

— Thâu số nhượng tệ bị thất thoát ra ngoài qua ngã thị trường chợ đen ngoại tệ.

Nhà nước có đủ khả năng cấm tiết nạn chợ đen không? Chắc là không!

— Giảm thiểu sự ứ đọng đối với nghiệp vụ ngoại quốc hiện hữu tại VN.

Nói rằng tăng hối xuất để hấp dẫn ngoại quốc đầu tư, rồi lại nói rằng cố ý giảm thiểu sự ứ đọng xí nghiệp ngoại quốc, thì còn ai muốn đầu tư nữa?

— Khuyến khích, nâng đỡ các nghiệp vụ xuất cảng và sản xuất nội địa.

Không sản xuất được hàng thì khuyến khích xuất cảng... đất chác?

oOo

Tổng trưởng Tài Chánh Nguyễn Bích Huệ đã nói tới

3-10 rằng: «Tất nhiên thị trường song hành sẽ phải có ảnh hưởng tốt đẹp cho tình hình kinh tế nói chung, và công cuộc chống lạm phát nói riêng».

Như vậy, nhà nước đã coi thị trường song hành như một chiếc đĩa thần để «cứu nguy» kinh tế tài chánh. Nhưng nó là đĩa thần hay đĩa... gắp cái gì. Hãy đợi thực tế trả lời. Không lâu đâu. Cũng như cách đây 1 năm, cấp đảo Bích Huệ Kim Ngọc lên tivi cam kết vật giá chỉ tăng 80% sau thuế kiểm ước, nhưng mới đây, đảo Kim Ngọc đành thú nhận trong mấy tháng qua, vật giá đã tăng tới 600%.

HV SỬA NỘI QUY

BỔ LƯƠNG KHOẢN?

NHÀ HÁT TÂY.— Trong phiên họp sáng 5-10 của Hạ Viện, cụ chủ tịch Nguyễn Bá Lương đã nói rằng trước tình trạng suy yếu về kinh tế, tài chánh... Hạ Viện phải tiếp nối công tác cải tạo xã hội.

Ngoài ra cụ chủ tịch cũng cho biết thể theo kiến nghị của các DB, Hạ Viện đã giao cho UB Tư Pháp định chế cứu xét việc sửa đổi nội qui, trong đó có thể có việc sửa đổi vấn đề DB lãnh lương khoán, như C.O đã đề nghị.

Cụ Lương nhìn nhận làm đại diện dân cử mà cứ lãnh lương khoán, thì nhiều anh sẽ lười tham gia sinh hoạt nghị trường. Bởi vì họ quan niệm đi họp nhiều hay trốn họp thì cuối tháng vườn lãnh từng đó lương. Vậy thì cứ nên trốn họp đi xi phê, chần chạ hoặc dặt dẹo đi chơi sướng hơn.

PHÂN ƯU

Được tin:

Cụ Phaolo VŨ VĂN THÔNG

Nhạc phụ T.T. NGUYỄN VĂN LƯỢT BCH QC vừa từ trần ngày 5-10-70 tại Dalat.

Thành kính cầu chúc linh hồn cụ ông sớm về chầu Chúa. Xin chia buồn cùng anh Lượm và tang quyến.

CON ONG

CON ONG TRANG 9

ĐÔNG NAM Á NGÂN HÀNG

15, Phú Kiệt — Saigon

TRẦN TRỌNG THÔNG BÁO

— Giá biểu lãi xuất áp dụng kể từ ngày 15-9-70

A. LÃI XUẤT KÝ THÁC

- 1.— Trương mục tiết kiệm (giới hạn đến 1.000.000đ VN cho mỗi trương mục) 100% mỗi năm không rút thăm.
- 2.— Ký thác định kỳ: 1 tháng đến 12 tháng 110% đến 200% một năm.

B. LÃI XUẤT CHO VAY

- Tài trợ « xuất cảng » từ 140% đến 200% một năm
- Tài trợ « nhập cảng » từ 180% đến 240% một năm
- Cho vay trên trương mục vãng lai
- Lãi xuất ưu hạng (Prime rate) 180% một năm
- Các vụ cho vay khác từ 20 đến 240% một năm



ca kê dê nõng

VĂN NGHỆ NÂNG BI LÍNH

Anh bạn đồng nghiệp Tiêu Lang của tôi, vừa phụng chương trình ca vũ nhạc Maxim's một phát tối tâm mặt mũi. Anh đã tỏ ra bá phụng ông Hoàng Thi Thơ, nói được nhiều thứ tiếng. Nói được tiếng Mèo, nói được tiếng Tây mà lại còn biết nói được cả tiếng Việt. Phần cuối bài báo có một đoạn:

"Gần hết chương trình, nhà thầu cho ba em trai nhỏ thuộc ban nhạc Bốn Con Dê (dê cái nhỏ không xuất hiện) ra trình bày kịch động nhạc. Ba em đã ca vài bài rất người lớn, có anh, có em, từ đầu đến cuối và xi và đời lính khổ cực nhiều nhiều và dài dài. Vài ông quân nhân hiện diện mím mụ cười buồn như cuộc đời." Thứ nhạc khốn nạn thế này mà dám gọi là nhạc lính. Chỉ còn có cách là tìm thằng nào viết ra những bản nhạc này, đâm vào mõm nó mấy quả là êm".

Không phải bây giờ, thấy Tiêu Lang viết về những bài nhạc lính rề tiền, tôi mới thấy khó chịu. Tôi đã bắt bình từ... khuya. Tôi lấy làm lạ, thứ văn nghệ nào mà bị thiên hạ xúm lại chửi bới, thì thế nào cũng chết, nhưng cái thứ nhạc lính rề tiền này, càng chửi, càng mắng, càng ngăn cấm, nó lại càng sống khỏe. Khi mẹ của nhạc nâng bi lính ra đời, là bài "em chỉ yêu anh binh nhì", đã bị cả làng xúm lại đập liểu, vùi hoa. Tưởng là em tan tành thân xác, không ngờ hơn một chục năm sau, lũ con cái của "em chỉ yêu binh nhì" bỗng vươn mình xốc tới, thừa thắng xông lên, lái nhái cả ngày làm khổ lỗ tai thiên hạ.

Chắc quý ngài muốn hỏi rằng, chúng nó sống được, tất nhiên phải có người nuôi chúng. Vậy những ai nuôi chúng nó? Điều đáng ngạc nhiên nhất là chính lính nuôi thứ nhạc đó sống, chứ còn ai vào đây nữa.

Tôi đã chứng kiến một cảnh cảm động... N-1 một tiền đồn, một anh lính nằm trên một lô cốt, tay cầm một bản nhạc, đang gân cổ lên mà ca. Không đúng nhịp cho lắm, nhưng nghe cũng tạm được. Tôi nghe có câu gì như là đóm mắt hỏa châu là hoa đặng ngày cười. Tôi leo lên lô cốt, hỏi anh thích loại nhạc này, vì sao vậy? Anh trả lời là vì dễ hát, vì lời ca dễ nhớ, lại thêm những câu ca gần giống như cái lương, có thể nói lời theo giọng vọng cổ. Anh mua bản nhạc này về tập ca, để giải trí qua thời giờ.

Phải công nhận rằng, lương lính bây giờ rất đói. Không có dư tiền, thì hết cả phương tiện giải trí. Nếu có tí tiền còm, rủ nhau xuống Cầu Lạc Bộ, làm vài công lá de với tôm khô, củ kiệu, chắc sẽ hấp dẫn hơn là nằm đây mà ề ề ca hát. Nhưng vô duyên cái túi không tiền... Hiện nay, lính là một giới giải trí bằng món ăn tinh thần nhiều nhất. Bởi thế, không lấy làm lạ, khi mà người phụ trách mục trả lời thư trên các báo, hay nhận được rất nhiều thư lính. Những mục tìm bạn bốn phương, tri âm, tri kỷ, con số lính cũng đông nhất. Vì ngoài lính ra, không ai có dư thì giờ mà giải trí làm cầm bằng cách đọc thư, viết thư, nhất là theo dõi những mục giồng lá thắm hay kết bạn tri âm. Nhạc lính rề tiền, sống nhờ vào đó.

Các bạn có bao giờ coi một cặp kếp và đào trình bày nhạc về lính chưa?... Trông lộn ruột lắm. Anh chàng có mớ tóc

dài, mớ tóc mà chú Quân Cảnh nào cũng không thể chấp nhận cho đi qua mặt. Quần áo lính của chàng, bao giờ cũng là một bình chúng oai hùng nhất. Rồi huy chương, huy hiệu mang cứ tùm lùm. Nàng thì ăn mặc tốn rất ít vải. Ấy thế là cái đôi song ca ấy đủ đôn. "Lính đi đánh giặc ở xa, lính đâu có được ở nhà. Mà em trách anh tội quá" Hết bài hát, cúi đầu chào. Vô tay, Bis! Bis! Lại đủ đôn. "Đừng chê ai ơi, đám cưới nhà binh. Bốn xe lội nước theo sau. Tắm xe đại bác đi đầu. Có ai bằng đôi ta đâu?" Thiên hạ hoan hô quá cỡ làm cho mình buồn... Thân phận của lính mà đẹp chỉ cần bằng một phần ngàn những lời ca của nhạc lính, chắc cũng đủ để lính hài lòng lắm rồi.

Viết đến đây, tôi lại nhớ tới một kỷ niệm. Ngày đi đóng phim, những anh chàng tài tử xi la ma chính cống bà lang troc khi đóng những vai phải mặc ka ki, thì chỉ thích đóng vai sĩ quan. Còn những vai lính thì giao cho lính chuyên nghiệp. Tôi và Hà Huyền Chi, hai thằng lính già "mười mấy năm khởi đi bằng chân trái", phải đóng vai hai tên lính, để cho các ông tài tử làm sĩ quan. Ông kếp hát cái lương "hiện đại đệ nhất danh", xuất hiện với vai quan ba Hải Quân, quần áo trông lạ lắm. Mặc quần trắng, áo trắng mà lại mang thắt lưng đen, đi đôi giày đen bóng loáng. Trông cứ y như chú quạ khoeo. Ông đại tài tử khác, đóng vai quan ba tàu bay thiếu cả huy hiệu con rồng, mẽ đay mang ba bốn hàng, nhưng tham mưu bị tinh lại đặt trước anh đứng bối tình. Đầu tóc dài chum kín gáy, râu ria ghê gớm đến nỗi hôm quay ở phi trường, một chàng phi công chính hiệu đã than phiền: "Quân chúng tôi, chẳng có ông phi công nào như thế. Trông cứ như con giáp thứ mười ba." Tôi muốn kể ra nhiều nữa, nhưng sợ làm mất lòng những người bạn tôi...

Những người ở ngoài quân đội, không thể hiểu nổi lính. Tôi dám nói chắc như vậy. Trong một đám lính, người ta nhận ra ngay, tên nào là lính mới tò te, tên nào là lính già. Một người lính, dù không mặc quần áo lính, trông vẫn có vóc dáng một người lính. Bởi vậy, khi đã làm văn nghệ cho lính, vì lính, thì phải dành quyền đó cho những người nghệ sĩ, đã lăn lóc lâu năm trong cuộc đời lính tráng.

Tôi biết rất nhiều những người nhạc sĩ, sáng tác những bản nhạc lính rề tiền ấy, không hiểu gì về lính. Cưới em mà có xe tăng, có xe lội nước, có xe đại bác, thì anh phải là một thứ lính cỡ nặng, ít ra phải là Tướng. Mà khi đã là Tướng rồi, thì lại đâu cần những thứ đó trang hoàng cho đám cưới. Ông nhạc sĩ nào đó, đã "quê" năm bảy cục rồi đấy.

Cách đây ít lâu, anh bạn nhà văn Văn Quang, Quân Đốc Đài Phát Thanh Quân Đội, nói chuyện với tôi, có nói rằng Đài Quân Đội sẽ cấm trình bày chừng chín chục bản nhạc, có lời ca nâng bi lính một cách vô duyên. Thêm vài chục bản nhạc có lời ca phản chiến, làm lính tiêu tưng mẹ nó hết tinh thần chiến đấu. Tôi hoan hỉ đồng ý với anh, nhưng khi xin anh bằng danh sách chín chục bài bị cấm để làm tài liệu nghiên cứu, thì anh lại không cho. Vì cấm một sáng tác phẩm, là phạm vào quyền tự do tư tưởng, điều này vì hiến, nên anh tránh chuyện có thể bị chỉ trích xuyên tạc. Sự tránh né của anh cũng phải, nên tôi không đòi hỏi, vì nếu công bố lên, tránh

sao khỏi "miệng thế gian" chụp lên đầu cái mũ chia rẽ, kỳ thị v.v... Rồi "cái xây này cái ung", biết đâu lại không được các nhà phóng viên cỡ lớn, viết những thiên điều tra phóng sự gay go, ly kỳ, hấp dẫn, viết cứ y như nằm dưới gầm giường nhà người ta...

Một điều đau lòng hơn hết, là những bài nhạc lính rề tiền, lại là một bài hát được truyền bá rộng rãi nhất. Rất đông quảng đại quần chúng biết tới. Từ hang cùng, ngõ hẻm cho tới những phòng trà ca nhạc, tôi đã giật mình đánh thót, khi thấy đưa con gái ba tuổi của tôi, nói hãy còn ngọng lịu ngọng ló, mà một hôm đứng giữa nhà, cũng biết lác mông, ca một câu: anh là lính chung tình...

Bởi vậy, tôi nghĩ rằng việc cấm trình bày những bản nhạc lính rề tiền, không nên chỉ thu hẹp trong phạm vi Đài Quân Đội, mà phải áp dụng luôn cho cả Đài Sài Gòn và Vô Tuyến Truyền Hình. Nhất là Vô Tuyến Truyền Hình. Nhìn một tóc dài, mặc quần áo lính, đã là một điều bực mình rồi. Lại thêm nhún nhảy, ngoáy mông, lắc dít nữa thì ôi thôi, lính chắc sẽ phải khóc thét lên mà lạy van xin tha cho làm phúc.

Tôi nghĩ rằng Hội Văn Nghệ Sĩ Quân Đội có quyền xin được duyệt qua tất cả những sáng tác phẩm về lính, vì Hội có đủ thẩm quyền để nói chuyện với tác giả. Vì hội trưởng lại là một nhạc sĩ, điều này lại càng dễ ăn, dễ nói với các đồng nghiệp. Bây giờ, Hội có cho ra một văn thư, khuyến cáo các nhạc sĩ sáng tác, nên thận trọng khi sáng tác những tác phẩm có liên quan tới quân đội, văn danh chính, ngôn thuận như thường. Vì Hội ta có tên là Hội Văn Nghệ Sĩ Quân Đội.

Nhưng hình như bây giờ, căn bệnh nhạc lính rề tiền, đã thành một căn bệnh nhập tâm, coi như là hết thuốc chữa. Đầu đầu cũng thấy hát. Chỉ còn một cách, là có những bài hát về lính khác, thay thế một cách anh dũng, thì với thời gian nhạc lính rề tiền, sẽ tự biến mất, không còn dấu vết. Nhưng nhạc sĩ nào ở đây, sáng tác được những bản nhạc thơm tho về lính?... Đầu còn cái thời vàng son của "Bao chiến sĩ anh hùng" hay "Ngày bao hùng binh tiến lên". Hình ảnh vô cùng cảm động của mẹ già cuốc đất trồng khoai, nuôi con đánh giặc, đầu còn nữa. Chỉ còn những cảnh gặp nhau trên phố, hỏi nhau, anh đi lính đã được bao ngày, mà áo không thấy cài huy chương. Cuộc sống nặng nề trình diễn, nên chỉ thích khoe huy chương mà không thích sống âm thầm, nâng gánh lúa cho anh đi diệt thù...

Càng nghĩ tới nền văn nghệ nâng bi lính càng thêm ngao ngán. Thời thì cứ rảnh chờ. Cái gì hợp thời rồi sẽ hết thời, trừ khi chúng vượt được không gian, vượt thời gian. Tôi không dám mong như thế...



THIÊN KHÔI

CON NGƯỜI THỰC TRONG GIẤC MƠ

Trong một trường hợp tình cờ, tôi đã được đọc một trang nhật ký của một người Dân Biểu. Trang nhật ký nói về những giấc mơ của ông ta trong khi ngủ. Có tất cả ba giấc mơ, và khi đọc xong tôi hơi bàng hoàng, nói theo giọng triết gia lâm cảm, tôi tự hỏi: Con người thực trước mặt có sống biết, ông ta là một người hiền lành, trong sạch, có học, thường ở trong phe chống đối nhà nước. Trong những cuộc nói chuyện với bạn bè, ông ta thường tỏ vẻ ưu tư trước thời cuộc, và trước cả tình đời.

Giấc mơ thứ nhất là giấc mơ ông thấy ông đánh đập bố ông nhiều lần rất tàn nhẫn, và mắng chửi ông bố tàn tệ. Khi tỉnh dậy ông xót xa là thấy mình bất hiếu.

Giấc mơ thứ hai là giấc mơ ông phạm tội loạn luân, ông đã giao hoan với một người rất thân trong gia đình.

Giấc mơ thứ ba, ông mơ thấy ông gọi Phó Tổng Thống Kỳ bằng "Thầy" xưng em, và xin được làm những việc trong gia đình, những việc chỉ giành cho những người hầu cận, nói đúng hơn là những người đầy tớ. Trong nhật ký ở giấc mơ này ông viết: "Nhớ lại giấc mơ, mình thấy mình là con người hèn hạ, và thấy tự xấu hổ với mình".

Tôi không nhớ nhà tâm lý học hay phân tâm bệnh học nào nói câu này: Những ước vọng mà con người không thực hiện được sẽ lấn vào trong giấc mơ, và chỉ có trong giấc mơ con người mới thấy rõ con người đích thực của mình.

Chỉ là kẻ viết những viết cuội, móc méo chọc nhột thiên hạ, tôi chịu không hiểu nổi con người đích thực của ông Dân Biểu kia là gì, nên ghi lại đây để bạn đọc thử trở lại phân tâm học phân tích con người thực của ông Dân Biểu ấy.

LẤY LÁ ĐÀ ĐỀ CHỐNG LÁ ĐÀ

Một bản tin quân sự đánh đi từ Cam Bốt cho biết, những đơn vị nữ binh chúng nhẩy dù của nước Cộng Hòa Cao Miên đã "dữ như cọp cái" trong những trận chiến đánh với quân CS. Bản tin không nói rõ là có đụng độ với các nữ Cộng quân hay không.

Chừng nửa tháng, một tháng trước đây, CS đã tung ra những đơn vị nữ binh, áp dụng những chiến thuật mới, khóa thân hoàn toàn để phơi đủ cả núi non, nguồn lạch, rừng rậm, đồi thưa, các toán nữ binh này khơi khơi đi thẳng tới trước hàng tiêu đoàn quân Miên, và khi được chiêm ngưỡng những tấm thân trần truồng, hấp dẫn, gọi tình gọi dục đó, những chiến sĩ anh dũng chống Cộng đất Cambuchia đã run cả khuỷu tay, run luôn đầu gối, không bắn được phát nào và... chạy, không phải chạy tới để vô những tấm thân mời mọc kia, vì chạy tới là ăn đạn, nên đành chạy đi, sợ dĩ các ông lính Miên chạy vì các ông đều đeo bùa khi ra trận, mà bùa này lại hơi đàn bà, nhất là đàn bà ở truồng, gặp phải hơi này, bùa sẽ hết thiêng, mà có khi còn vật chết người đeo bùa. Đã có nhiều tiểu đoàn lính Miên buông súng chạy như rùa.

Đề chống lại lối đánh này của Cộng quân, phe chính phủ Miên đã tung ra những đơn vị nữ binh, theo phương cách "đi độc trị độc". Một khi đối

diên nhau mà cùng là lính đàn bà, thì nó có đời có có lạch mình cũng có lạch có đời, chẳng ai hấp dẫn được ai cả, do đó đoàn "nữ binh mùa thu" Cộng quân bị đánh tơi bời.

Đề chống lại lính đàn bà phe chính phủ, bộ chỉ huy Cộng Sản đang trù tính tung ra những lính đàn ông không mặc quần áo, bởi vì những tam giác đồng dạng chỉ có thể quay chung quanh một trục, chứ không thể quay chung quanh những tam giác đồng dạng khác. Theo chỉ thị mật, thì nếu bắt được một tên lính đàn bà nào của phe chính phủ, các lính đàn ông phe CS cứ việc thay nhau pháo kích vào mặt khu tới nát thì thôi.

Chiến thuật mà bộ chỉ huy Cộng quân áp dụng được rút ra từ kinh nghiệm trận đánh lịch sử tại Việt Nam giữa quân nhà Ngô và bà Triệu thị Trinh. Chẳng là thời đó, bà Triệu nổi lên đánh nhà Ngô giành độc lập, quân ta đánh đâu thắng đấy, quân Ngô thấy quân bà Triệu toàn là nữ binh nên áp dụng chiến tranh tâm lý, ra lệnh cho quân sĩ cởi truồng ra trận, đoàn nữ binh bà Triệu mặc cỡ ôm mặt chạy, và cứ chạy dài, chạy mãi, do đó bị thua, và nước ta lại bị nước Tàu đô hộ.

Đề "phối hợp nghệ thuật" chống lại CS, bây giờ đoàn nữ binh của chính phủ đi đâu cũng có một đơn vị Nam binh đi kèm, gặp lính đàn bà CS thì cho nữ binh ra trận, gặp lính đàn ông CS thì nam binh ra trận. Tức là quân chính phủ Cộng Hòa Miên chủ trương lấy lá đà đề chống lá đà, và lấy dùi đục đề chống dùi đục.

CẢM ƠN THƯƠNG VIỆN

Thương Viện khi thảo luận về dự luật chương trình, đã biến cái đầu voi giấy ấy ra cái đuôi chuột dự luật thiết lập thị trường hối đoái song hành. Hạ Viện không đủ phiếu bác, Tổng Thống không phúc nghị, và ông đã ban hành, nghĩa là Tổng Thống đã "gặm" cái đuôi chuột một cách vui vẻ.

Đạo luật được áp dụng từ ngày 5-10, hạ bớt giá đồng bạc VN xuống một nửa khá sâu, 275 đồng thay vì 118 đồng ăn một Mỹ Kim. Đạo luật được ban hành, cả nhà nước, Thương Viện và người bán đồng minh vĩ đại Hoa Kỳ hoan hỷ, ông Vũ Quốc Thúc và ông Tổng Ngọc từ nay hết bị người Mỹ làm áp lực thường xuyên thay đổi hối xuất đồng đô la. Chỉ có dân là buồn vì từ nay sẽ chịu những mức vật giá mới. Đề trấn an lòng dân, cấp song ca Ngọc Huệ đã lên tivi giải thích về đạo luật, và để nung lòng tin tưởng đã nguội lạnh của dân, thành phần quân công, ông Huệ đã cho biết chính phủ sẽ tăng lương cho giới này lên 17 phần trăm nữa. Ông nói: đáng lẽ nhà nước tăng lương từ lâu nhưng sợ tăng lương vật giá sẽ tăng lên, đuổi muôn đời không kịp, nhưng không tăng lương, mà than ôi vật giá cũng cứ đơn phương leo thang làm giới quân công chỉ còn ngáp, do đó chính phủ phải tăng lương. Nhưng thưa hai ông Ngọc Huệ, hai ngài mới chỉ nói trên tivi đêm trước mà hôm sau vật giá đã đua nhau leo thang vùn vụt, hai giới quân công chưa được lãnh thêm một xu lương đã phải bỏ thêm tiền dành dụm ra mua thực dụng cần thiết. Vật giá bây giờ sẽ tăng cao hơn 60 phần trăm như ông Tổng Ngọc, người có trách nhiệm về Kinh Tế ở cái đất nước này đã nói. Rồi không biết mai này vật giá sẽ còn tăng lên bao nhiêu, chắc tới 300 phần trăm quá.

Trước viễn ảnh đẹp đẽ sáng sủa của đời sống kiếm ước, vật giá leo thang, những người dân lao động, tư chức không biết có nên kể luôn quân công ở đây không, đã thấp hương trước những bát cháo loãng thành kính tri ân Thượng Nghị Viện, và xin ơn trên phù hộ cho các ngài.

MUA DÂN BIỂU

Phòng tham vụ báo chí phủ Tổng Thống vừa ra một bản văn minh xác là không có chuyện Tổng Thống mua chuộc các Dân Biểu. Bản văn này chỉ đưa ra sau khi hai Dân Biểu gửi văn thư yêu cầu Tổng Thống hãy cho biết đích danh những Dân Biểu nào đã bị mua chuộc, theo như lời tiết lộ của một Nghị Sĩ.

Đã từ lâu rồi, trong Hạ Viện có một số lớn Dân Biểu « mang tiếng? » là cầm tiền của Hành Pháp, các dân biểu này đã đứng chung vào một khối để ủng hộ Hành Pháp. Khối Dân Tiến, mà đã có nhiều người gọi trại đi một cách mỉa mai bị thử: Khối Dân Tiến. Cũng theo những người trên, trong đó có cả những dân biểu thuộc phe chống chính quyền đã nói rằng, vị « siêu trường khối » của khối Dân Tiến là ông Dược sư Nguyễn Cao Thăng, phụ tá Tổng Thống Thiệu, đặc trách liên lạc quốc hội. Ông Nguyễn Cao Thăng sở dĩ được nhắc nhở nhiều trong suốt thời gian ông làm phụ tá, vì chính ông là một tỷ phú và là người đưa phong bì cho các Dân Biểu chịu bán phiếu.

Khối Dân Tiến lúc đó là khối mạnh nhất với trên 50 khối viên, người ta tưởng khối này sẽ bền vững mãi cho tới cuối năm 1971, năm bầu lại toàn thể Hạ Nghị Viện, nhưng không ngờ khối trên đã vỡ một cách quá nhanh chóng, y như một bờ cát khô bị giòng nước xoáy, khối tan vỡ ngay sau khi ông Dược sư Nguyễn Cao Thăng đi ngoại quốc chữa bệnh ung thư lưỡi. Điều này đã chứng tỏ một cách rõ ràng, khối lập trên một căn bản quyền lợi vật chất, và khi hết quyền lợi, khối đứng vững không còn nữa. Điều minh chứng rõ ràng hơn nữa là sau khi khối tan rã những người ở trong khối trước đây hết lòng ủng hộ nhà nước, đã quay lại tổ nhà nước cùng chống đối nhà nước, như ông Tổng thư ký Phạm Văn Tuệ. Ông Tuệ đã tố ông Lê tài Hòa xin người số Một chi tiền trả công ông Tuệ cũng đã cực lực chống đối lại dự luật chương trình, một dự luật mà nhà nước coi như chiếc đũa thần cứu vãn nền Kinh Tài đang suy sụp tại đây.

Bản minh xác nhà nước không có mua dân biểu của phòng báo chí phủ Tổng Thống đưa ra liệu có thể đánh tan được những « sự hiểu lầm » của dân chúng từ trước tới nay không? Chắc chắn không, có lẽ phòng báo chí cũng biết vậy, nhưng vẫn phải tung ra để khỏi phải đời cơ với hai ông dân biểu nào đó đã yêu cầu Tổng Thống chỉ đích danh những db cầm tiền bán phiếu cho nhà nước.

Thành thật mà nói, Tổng Thống khi chuyển những dự luật sang Hạ Viện và ông muốn những dự luật ấy được chấp thuận, nhưng cái muốn không phải dễ, do đó ông có thể dùng mọi cách để vận động các dân biểu chấp thuận dự luật của ông, kể cả cách mua phiếu, thuận mua vừa bán, ông không ép ai bán phiếu cho ông cả, và người bán có đủ ý thức để tự xét việc mình làm.

Nhưng trước những dự luận đồn đãi là những « chiến dịch Trần Hưng Đạo » mở ra liên tiếp tại Hạ Viện, những dân biểu này, dân biểu họ đã bị chém bay... bởi đường gươm Quang Trung, đã làm cho nhiều dân biểu có lương tâm, có liêm sỉ, một khi thấy rõ rằng một dự luật nào đó của Hành Pháp đưa qua mà họ có thể ủng hộ được, họ cũng không dám lên tiếng bênh vực hay ủng hộ, vì họ sợ dự luận gán ghép cho họ những tiếng oan. Nhận tiền của nhà nước. Cho nên người ta không lấy làm lạ khi nhận thấy trong những phiên họp lưỡng viện Quốc Hội đề thảo luận và chung quyết những tu chính của Tổng thống, những người đó đã phải « trốn họp » để mong dự luật được thông qua vì không đủ túc số. Đã nhiều tu chính các dự luật được thông qua bằng lối đó, và cũng bằng lối đó, đã đưa người dân tới chỗ chán chường Quốc Hội và nghi ngờ thiện chí của chính phủ, mất tin tưởng ở chế độ, cùng oán hận nhà nước trong đó có cả Quốc Hội, vì mọi dự luật được thông qua theo lối « mua phiếu » theo lối trốn họp để cho không đủ túc số, chỉ là những dự luật đánh thêm thuế vào đầu dân.

THIÊN-THANH C.ty

KỸ NGHỆ SÚ

Chế tạo đồ gốm đủ loại

6115, Dương Công Trừng - Thị Nghè - Đ.T. 20695

Tổng phát hành

Hãng THỊNH ĐẠT

35B Phan đình Phùng - Saigon - Đ.T. 20447

SƠN - HẢI

84C-86-88, Bùi Chu, SAIGON

Đ.T. : 23.596

Tivi • Radio • Service

Có thợ lành nghề, đến sửa tại tư gia.

Photo Copie điện tử và Ronéo

Làm việc nhanh chóng, giá phải chăng

Thường trực từ 7 giờ đến 22 giờ

cả Chúa Nhật và ngày lễ.

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

DÂN BIỂU AN BỊ « THÁU CÁY »

Trong cái canh xi phé ở Cam Ranh kéo dài từ nhiều tháng nay, ông dân biểu An chuyên môn giữ vai chủ động hết đi tiền, lại tố, làm như biết rõ ông Đầu Thị tây « xát » hay sao ấy ?

Bất ngờ, hôm mới đây, ông Đầu Thị thỉnh linh... nhờ ông Vệ tề hô to hô một tiếng « ta-pi ! » Ông dân biểu cóc chịu bắt, viện cớ « tui đâu có muốn ăn thua đủ với ông Đầu Thị ». Tuy nhiên, ông ta vẫn cứ đi kiểm dân nhà báo để phân bua « các anh thấy không : tui tây xi rõ ràng, bên đó tây xát mà ! ».

Dân nhà báo mới bảo « Bài ăn chắc thế tại sao lại không bắt ? »

Trong khi đó, ông Đầu Thị khoái trá vor tiền và rí tai riêng mấy dân nhà báo bỏ bịch « thẩn » cha nhát thật, mình đúng là tây ghê, tháu cây hẳn một phát chơi, không ngờ hẳn ù té mau thế ? »

Nhưng ông Đầu thị cũng không vui được lâu. Vì ông Dân biểu An vừa rút dùi, đã có me sừ nghị Giải nhào vô tổ tiếp; toàn chuyện đống trời... chờ xem ông Đầu Thị có dám « tháu cây » cả với ông Nghị chịu chơi này hay không nào ?

BỌN PHÁP CỘNG HỒN THẬT !

Không biết có phải vì say mê cái nhan sắc nghiêng thúng lệch nón của Thị Biêng hay không, mà bọn Pháp Cộng vừa giờ một trò nham nhở với hai ông bà Kinh Kỳ, tức cặp Điều Hậu Giao Chỉ. Chúng đã đốn đường hai ông bà để liệng sơn đỏ vào xe, ý chừng để « xích hóa » Điều Hậu Giao Chỉ bằng phương pháp nhanh chóng nhất ?

Buồn cho chúng là sơn lại không dính được vào người Điều Hậu, mà chỉ làm cho chiếc xe bị lem nhem, và hai chàng « Gorille » tốn tiền giặt tẩy quần áo.

Đã thế, chúng lại còn « bốc thơm » Điều Hậu Giao Chỉ bằng lời chào mừng « Phăng tốt! Bù nhìn! Mẹo kiếp! Nếu là « Phăng tốt », Mẹo nó đã để cho sang Hoa Thịnh Đốn dự Đại Hội Điều Hậu, chứ đâu có nín áo không cho đi, và còn làm xi hơi phân lực cớ khiến Điều Hậu cái đã bay được một đoạn đường lại phải lều lều trở lại Ba Lê? Đã hỗn lại còn láo, rõ thật là đồ... Pháp cộng !

TÍ NỮA THÌ HỒ !

Kề ra Điều Hậu Giao Chỉ không đi Mẹo thế mà lại hóa hay ! Chứ nếu đi thì hồ thấy bà nói! Bữa trước lão Điều Hậu Mẹo Mặc Inh Tai sang Saigon đồ ngon đồ ngọt, một hai thề sống thề chết là nhất định sẽ có đủ năm trăm xin Điều Hậu về phở hội, ngàn năm một thừa, bỏ qua là uống lăm !

Ai nghe thấy thế lại chẳng ham ? Cho nên Điều Hậu Giao Chỉ mới mạnh miệng tuyên bố « chết thì chết, cũng phải đi ! Thà chết sướng hơn là không đi ! » Nhiều người cảm kích trước thái độ yêng hùng của Điều Hậu Giao Chỉ đã tiến chân bằng bài ca cổ võ « Đi là đi chiến đấu ! Đi là đi chiến thắng... Đi là mang mối thù thiên thu... »

Nhưng vì bị những « trục trặc » về kỹ thuật, Điều Hậu nhà ta chỉ bay được có nửa đường đã phải xếp cánh lại, tạm dừng gót phiêu linh ở kinh thành Ánh Sáng.

Tối 3-10, nhân đi bắt phở ở Champs Elysées, Điều Hậu mua vài tờ báo đọc chơi, mới hay Đại Hội đi là đi chiến thắng chỉ góp được có hai chục xin Điều Hậu. Có tờ còn nói chỉ có tám xin. Điều Hậu Giao Chỉ đọc xong thở ra nhẹ nhõm :

— Bớ khi ! Nói truyện trước có tám xin Điều Hậu thì thà chết sướng hơn ! Ổ là là, cái ông Mặc Inh Tai ấy sao không đi làm nhà báo mà lại đi làm mục sư vậy nhỉ ?

VỪA THÔI, CHƯỞNG LẮM

Trong vụ nổ tại nhà Dân Biểu Ngô Công Đức, người ta thấy có một vài « tiếng nổ đi đẹt » tiếp theo của ít quả bom thổi, nhưng chỉ là bom cỡ nhỏ, loại tếp. Chẳng hạn như ông Dân Biểu Phạm Duy Tuệ. Ông này đã vung vít một đường rằng : « Không kết luận nào để tin hơn chính quyền muốn loại đối lập ».

Bọn C.O còn nhớ khi Dân Biểu Ngô Công Đức còn ở ngoại quốc, chính ông DB Phạm Duy Tuệ đã từng dạng mồm yêu cầu Nhà Nước « đàn chào » ông Ngô Công Đức. Một kẻ như ông Tuệ mà bây

giờ lên tiếng tuyên bố vụ nổ trên là do chính quyền muốn loại đối lập... thì người không nổi. Phải chăng ông Tuệ trước đây đã cho rằng chính quyền thế nào cũng cắt tiết con cu Ngô Công Đức, nên đã nhanh nhẩu « nhờ lòng » trước. Đến nay thấy chính quyền chỉ quen đánh võ mồm chứ không có ý thật con Bò Cu Đức, nên ông Tuệ vội vàng thở giọng đối lập hồi như cóc chết, để bớt đi phần nào cái mùi « bi » Nhà Nước còn phảng phất ở hai bàn tay mình.

Vừa thôi, chướng lăm đấy ông Tổng Thư Ký Viện Lều Bều ạ.

BỮA TIỆC Ô NHỤC

Cuối tuần vừa qua, Tổng Nha Thuế Vụ vừa tổ chức một buổi tiệc nhón tại một nhà hàng to ra rít. Bữa tiệc này được gọi là bữa tiệc tiễn đưa ba ông nhón trong Tổng Nha Thuế Vụ về vườn. Bọn C.O nghe đầu ba vị này tự biết những cái lem nhem của mình thế nào cũng có ngày bị phơi ra ánh sáng mặt trời, nên đã khôn ngoan « treo án từ quan trước », để lấy tiếng thơm khóa lấp đi cái tiếng thối.

Phần lớn những nhân viên thuộc Tổng Nha Thuế Vụ đều không ưa gì ba ông nhón này, nên họ đã hân hoan chỉ ra mỗi người chín bò để làm bữa tiệc trên với hy vọng sẽ được thờ hít không khí sạch sẽ hơn...

Nào ngờ, bữa tiệc tiễn đưa 3 ông nhón về vườn bỗng trở thành bữa tiệc lưu nhiệm. (Vụ này có nhiều bí ẩn, bọn C.O sẽ vác vào Phú Đề ở một dịp khác). Phần lớn những người đã đóng tiền, nghĩ rằng mình đã bị lừa bịp. Ấy thế là xảy ngay ra một màn đòi « bắt bò về » thật là tung bừng náo nhiệt.

NGHỊ PHIỆT SẼ BỊ BÁO CHÍ TẦY CHAY

Theo 1 phái viên của hãng tin T.H.T, ông Nghị Hoàng Thế Phiệt vừa mới chơi một trò lật lọng, báo hại nhiều tờ báo phải chơi với. Được biết cách đây ít lâu, ông Nghị Phiệt muốn cho tiếng tăm nổi lều bều nên đã tiết lộ với phái viên của hãng T.H.T rằng ông Nhà Nước đang có âm mưu « chơi » những ông Nghị không chịu thông qua « Luật Chơi Treo ».

Vì muốn ủng hộ những người có thể bị « chơi » nên phái viên trên đã loan nguồn tin Nghị Phiệt tiết lộ. Kết quả là mấy tờ báo đã bị « cấp đườn » vì chạy tin trên... trong khi Nghị Phiệt chối phăng về những điều đã nói.

Bọn C.O nghĩ đây là một bài học cho các ông nhà báo nào còn tin rằng mấy ông Nghị Ngợm miệng có gang có thép...

TRUYỆN DÀI « VÌ DÂN »

Chiến dịch « vì dân » ngay từ ngày đầu phát khởi, đã gây ít nhiều tai tiếng lăm... thật nhân tâm không ít. Sở dĩ có tình trạng đáng buồn như vậy là vì một phần các đảng « bạn dân » đã đi quá trớn trong cái tinh thần « vì dân » mà cấp chỉ huy trung ương đã đề ra. Chẳng hạn khi chặn xét một người nào, các ông « bạn dân » đã vội vàng sừng sộ, coi người bị chặn xét như là một phạm nhân chính cống bà lang trọc.

Ngoài cái thái độ khiếm nhã, một số con sâu trong sắc phục « bạn dân » đã chặn hỏi giấy tờ và cắt tóc bừa bãi, tùy hứng, thanh niên đi đường, đếch cần biết tóc họ dài hay ngắn. Có đảng bạn dân còn đóng kịch cương, biểu diễn màn lấy lưỡi lê xén tóc, khiến nhiều người đi đường phải lắc đầu le lưỡi sợ hãi.

Mong ông Đại Tá Đỗ Trường nên lưu ý thường xuyên đến việc làm của những phần tử trên. Đừng để chiến dịch vì dân, biến thành chiến dịch thất nhân tâm làm ủng phí hết thiện chí của chính quyền.

TỨC ƠI LÀ TỨC

Ngô-Bá-Thành, nữ chúa của ủy ban Phụ Nữ Đòi Quyền Sống, lại ra một phát tuyên bố chính chi, chính em rất là... dĩ nhiên, khiến các đảng chính khách lão làng cười ngất.

Sau cái vụ lính Mẹo hiệp đàm « ác ôn côn đồ » gái An Nam ta, Thị Bựa Ngô-Bá-Thành bỗng nhiên nổi tiếng quá xá cỡ vì đã dám đứng dậy (tức là không thêm năm) thành lập ủy ban Phụ Nữ Đòi Quyền Sống, để thảo luận và tố cáo cái bọn lính khốn lịn nham nhở và dơ dáy nhất thế giới, đã hiệp đàm tàn bạo đến chết người liễu yếu đào tơ. Sau phát thảo luận vung nước dãi, hội nghị bèn thảo cái đơn đốp chát đến phủ toàn quyền đòi bồi thường. Cái người phụ trách đưa đơn cho đảng toàn quyền, kể lại rằng :

ÔNG LỖ cảm trong

Sau khi lão già Bùn-cưa nhận được kháng thư lấy làm buồn bã lắm. Lão không ngờ rằng già từng này tuổi xu ân mà vẫn có người đến khích động lòng dục tình của ông, khiến ông không chịu được bền... iu siu, tức ời là tức.

MỜ TRƯỞNG ĐÀO TẠO NHỮNG NGƯỜI SẠCH

Sáng nay, một người anh em đến tòa soạn Con Ong tự xưng là người Nha Trang, và có đi đưa đám ma Bác Sĩ Hà Thúc Nhơn đến nơi an nghỉ cuối cùng. Người anh em nói về đây xin Con Ong phát động chiến dịch « Hà Thúc Nhơn » để kêu gọi tất cả người Việt Nam nào không tham nhũng, từ bé đến chí lớn góp công góp của về việc thành lập trường « Đào tạo Hà Thúc Nhơn ».

Trường « Đào tạo Hà Thúc Nhơn » là một loại « siêu học đường » ở đó mỗi năm các trường trung học, Đại học tuyển lựa những người xuất sắc nhất để gửi về học—các sinh viên sắp ra trường Quốc Gia Hành Chánh trước khi đáo nhiệm đơn vị, cũng sẽ phải qua trường « Đào Tạo Hà Thúc Nhơn ». Các đảng nhà binh sắp ra làm tinh trưởng, quản trị bậc các cũng sẽ được gửi vào trường này.

Đĩ nhiên với chương trình « Trong sạch hóa Giao Chỉ » taphải nhờ đến bàn tay của chính quyền rồi.

Chương trình học sẽ qui mô như khi đào tạo một thám tử của « xĩa » vậy. Nghĩa là thấy gái đẹp lóa lờ mà « trống không thúng », thấy hình Trần Hưng Đạo không hoa mắt, trái lại còn phải biết « ka ra tề » với tham nhũng. Tóm lại khi ra trường « Đào tạo Hà Thúc Nhơn » là phải mười phần vẹn mười.

Nghe người Nha Trang trình bày say mê như thế, cũng hơi bị lên mây xanh. Nhưng thực tế, nhìn vào xã hội Anamta từ trên xuống dưới tham nhũng có truyền thống như đời bọ thì sức mấy mà đào tạo nổi.

NỀN NGOẠI GIAO ANAMTA ĐANG ĐÀ XUỐNG ĐỐC

Cuộc chiến ở Việt Nam sắp về chiều — các chính khứa đều nói thế, vì bọn khốn lịn Việt Cộng đã không đủ « tốt đen » để đánh lớn nữa. Mấy hôm rày, dân ta được nghe bốn chữ « kinh tế hậu chiến » hơi nhiều, nhất là sau cái ngày khai mạc hội chợ « Kỳ Nông... » Dân nghe sướng thấy mẹ.

Chiến tranh nào mà chẳng thiệt hại, đánh đấm nào lại không vỡ đầu sứt tai. Nhưng sau đó phải lo tái thiết xây dựng lại cái gì đã vỡ đã mất đi. Bọn Cộng sản khốn lịn Bắc Việt, sau khi xua quân vào Nam để chết ở miền Nam, hiện thời thiếu nhân lực trầm trọng. Để lấp cái chỗ thiếu hụt, mà lão già Phạm Văn Đồng biết chắc không thể nào đẻ kịp, đã ngó vào số Việt kiều ở Thái Lan thơm như mũi mít.

Một bè lũ gồm năm mạng, do tên Vũ Hoàng đầu tưu đã dắt dứ nhau sang Thái Lan, để tìm cách hồi hương khoảng 40.000 Việt kiều về Bắc Việt. Theo đó, Đức Dưa Thất Lan cho rằng rất hải con số 40.000 người về thái độ thân cộng của họ, nên bấy lâu nay hai bên hục hặc hoài về chuyện « xúc » họ về đi kẻo « loạn » nước tôi.

Đục nước thả câu thặng già Vũ Hoàng đến đầu lảo tại Vọng Các, đang tìm cách di chuyển con số Việt kiều trên về Bắc Việt.

Theo bản tin trên, không hiểu ông Ngoại Bạch Tượng nhà ta nghĩ sao. Không lẽ 40.000 mống Việt kiều ở Thái Lan đều có tư tưởng thân Cộng ráo trọi sao ? Nếu đúng như thế thì nền ngoại giao của ông Ngoại Lâm đang đà xuống dốc.

NHÂN TIN

Ô. Mộc Đạc xin liên lạc với Chủ Tiệm gặp.

Tòa soạn Con Ong vừa nhận được :

ĐẶC SAN NÔNG HỌC

của Hội Chuyên Viên và Kỹ Sư Nông Nghiệp. Đây là đặc san có lối trình bày tân kỳ, trang nhã, với bài vở của Kỹ sư Trương Thái Tôn, Nguyễn Văn Hào, Bùi Như Hù ng, Nguyễn đảng Hải...

Cám ơn đặc san Nông Học, xin giới thiệu với độc giả CO.

In tại nhà in Dân Nguyễn 54, Võ Tánh Sĩ
Quản Lý: HOÀNG THỊ QUÍ